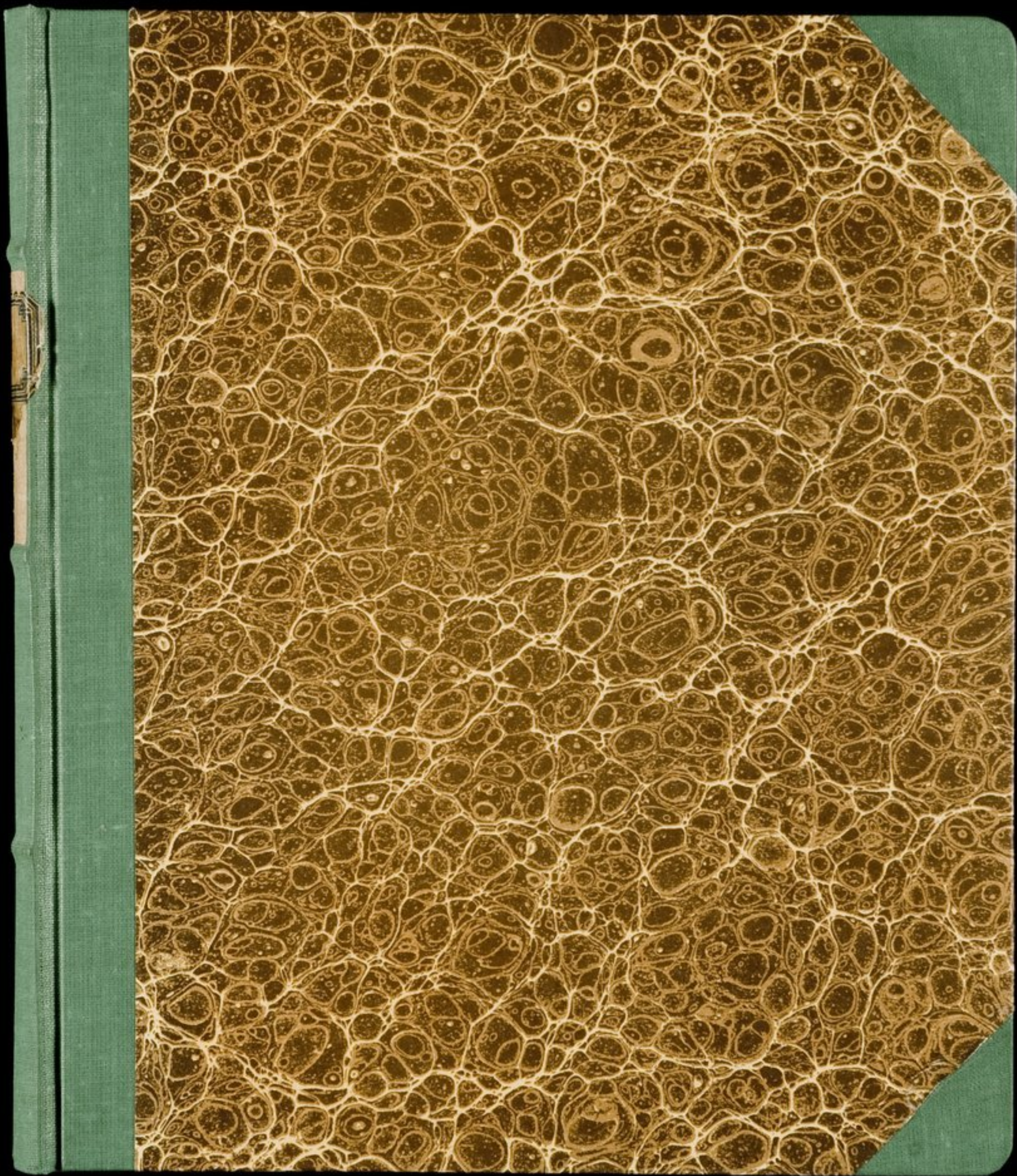

19.

//

19.

934.
249

N

magyar literat. iskola

Értelmkönyve

1838^{évi}

esztendőtol fogva.

VIII. kötet.

Járú fellebbe borúl a' Mert kit olly hívek szorok
 Halvány hold az égűren, Más biza kellemes
 De fellebbe nem sokára I s' a' hűtlen szép szemek
 Halvány sudart lövöven; Egevet már boldogit.
V. Kacs. Leg. 26. Jan.

Problem ^{komor} ~~komor~~ ejza kaját
 Nincs sugar mely derítse,
 Brótt társasom sokasát
 Brótt bá fellebbe.

Via' hűtlenhez.

Eskü szepté lánjka! emlékre
 Arra, a' midőn: „Ah meg ne ujjel,”
 Így, imárvá téged, kértetek,
 „Légy Regyelmest eniántam, I síver
 Ad nekem, ki csak tenéked hívek
 Votam, és teszek, míg lételek!”

Akkoron kérd' kellemre dűve,
 I a' szerelm' tüzetöl fölhevűlve
 Én rebegték csalfa ajkaid:
 „Hó' síverem tied csak, drága lélek!
 Esküszöm, hogy csak tenéked élek,
 Szűnjene könyűid, bánatid.”

En' ea által istenűlve tettem,
 És keserve sorom' elfeletem,
 Emma! győze karjaid köröt.

51

Ezenek nyitának inelötem,
Esem borítanak jellegese fölötem,
Tölem a' bu mind elköltözött.

Ad de milly rövid volt bolvosságom,
Milly korán eltűnő mennyországom,
En ah nem gondoltam volna azt!
Esem Ezenből nagy pusztaságom,
Es juték keserves árvaságom,
Majd a' bu sívem, és hervadit.

Hő imádott és kedvelő elhagyta,
Sívedet te ismét máshak adta,
Engem elfeledve, Balpa társ!
Föl van! én témondok mindennél más,
Engemet Kietlen pusztán hely vár
Ejzák! hő fővőte büst ölen.

Isten véle hát örökre, eides
Társya hő sívemnek, ah nevével
Balpa Emma! isten véle hát!
Majd ha egykor ertem, szinte árvu,
Ejzák: ejzáknaak havat bejárva
Meglelel hü Múnsafid' porát.

Petrovich Sándor K.
1838. Oct. 26.

17. Vigasszabás.

Hais é' boronga a' magos
 Hegymoron s a' völyben is;
 Elcsúsz gyárfatagokkal a'
 Vércses merés s vadon, míg a'
 Hajnál jelenve a' napot
 Leliúnt, pirosló arcai
 Úrocs a' felugvergetés.
 Kécs szatyorja a' keltő
 Lénylő aranyba öltözés
 Nap a' főtűtő lepletes.
 Mely sugára kéj körös
 H' főtűtő látóira dicvő
 Ildást s vigalmat oltogat. —

Amott a' szitta ormokon
 Lázassza míg a' nyugri fél,
 Vész fellegel magostanok
 Hírdelve a' dühös vihart.
 O dörögve száll az ég' nyila
 Húzóva a' ködös leget.
 De min ragyogva fényesít
 Fellegbe bukkolt köd körös
 A' vad időlnek jelleme,
 Imigy dörögve vad fauna;
 "Pávozt se jengesz, s vihar!"
 "Hi fellegel vasműjartok
 Kicselenebb vidék jete;
 "A' mennykövek s villám helyes

71
"A' nap derűre emykhord
"Anxat a' föld talóira"!

Itogadja vas gravat az ég.
E' jászna leng a' szelken
A' nap vitaga mint a' hab.
Hol a' fűlet hatat masan
O' Dültak a' földi réreket
Vt most öröm rajok körös
Buvatra leng a' déli szél.
Betered is kedves hazám!
Mi régen állnak jellegel;
Sűrű jászna lepte leng
Hazaridon s atig lehet
Bekinneni jelt idők jeli.
A' konfi jászna elmerült
Tajdalmasan ha tájja cat,
Fohajva var' deivolt napot,
Hol égi jenyben eljövend
A' jászna é' jeltenne
Beregjewe hant jenylo' napot
Derűt egyet Remelly rehat
Mura vátrozit föld és az ég
S a' jászna gyászolais öröm
Hángobra vátrozit hazám!

November 15-én 1888.

Leffedit Imre
H

191. Szólam.

1,

Vissz' körösz nyugtató keresztve
 Rendelők a' vértel;.
 Hát nyugalmat minem; nyugalmat
 Semmi bel nem lehet;
 Nem, nem; ah mert jövem árva
 Siedesét el van kárva.

Vad halálom örök, ére
 Szívem hajszalan kerül,
 Mert az éle felleglőre
 Ezen a' nap nem derül;
 Próbálok jöv' jégára
 Nem jön elém hajnalára.

Deleg ével, csalfa álom
 Merre munnak si el?
 A' midőn csak mig reméltem
 A' lefújón bús kel;.
 Most elhagy minden reménye,
 Nem derül vesztő fényle.

El si gyáva kéjresek; si
 Vj sebec menyegzősek,
 E' kesere megölne, meffre
 El si gyáva kéjresek:
 Sűrű várom el halálom
 Benne nyugtomas taláalom.

Ott, hol a' világ' febb része
 Tris savaft virágban áll,
 Hol drisöbtt ég és dicsöbtt hon
 Febb kaptoktat mekkinál,
 Hol ferebmi hang a' fűtő
 Angyali járnyalra kelő.

Ott aranyba öltözött esilgy
 És biborban a' remény.
 Ott a' kis parasztnak hangja
 Szivvidő' renyemény,
 Ott enyésznek el firaatma
 És lebetnek s nő' nyugatma.

II.

'S mig így levez a' fűv
 Fűi hervol
 Járnyalra kelve a'
 Keleni fűtől,
 Sokáfrom emelke' talába repül
 És fűtlemi tágra fűtve hervol

A' földi járdalom
 A' apoloja,
 A' fűtve' lebet
 Ellegnyugatoja,
 A' durva hatal' fűtve' rotona
 Deplez fűtve' enyegvenona

A' esermelye hívós
 Torrafiót foly,
 'S csörögve a' fűtve'
 Fűtve' a' fűtve'
 És puszta kőütem a' bérli magány
 A' savaft a' gyászra a' fűtve' a' fűtve'.

Bal' annyi közt megylet
 Ezen györelmet,
 Mellyet fölöttébb a
 Gyengeid szeretmet,
 Gyorsan sürü annyiabon elhaladot.
 Dúsan de követnek a' gondolatok.
 A' borzalom frivem
 Követővete,
 És benne feletem
 Sanyasni kerde.
 Mit sejt keblem, mi bajba repülj
 Lakam, s se kebel mi okot merévülj?

Jemertelen határ,
 Mellyen bolyongok,
 De fájdalom nem az
 A' bu' s a' gondok,
 Mellyek sanyasni követőim, akár,
 Újra társasítamok, a' bu'ra ha bár.

De még is oly keves
 Soly kedves s' táj,
 S jönnemnek édes az,
 Bár mely febern' fáj;
 Jemertelen érzetem a'ja fakaot,
 A' vándor örömetem keble alatt

S míg így kezem a' friv
 Gyúrt hevet,
 A' bu'rao' derült
 Székra ör el
 S az sünnik elémbe nyit' ablaka
 Egy kánnak, a' nyajás Emelka' laka.

Emeltem kegyez
 Az égi éven
 Ke édes fájdalom
 Dehát frivemben
 S a' vándor Emelka' ölébe repül,
 Hol jellemi képe enyestve kevélt.

Itt islelem, mi baj
 Elmi az életem,
 Edem virágom
 Kertjébe mi uerem.
 Ha illy álmot érenek
 Az anyjátok,
 És én anyjátok vállharok.
 Im meghatók.
 De ha a' fűre part,
 De pünnel elfedő,
 Szerelmilangos is
 A' fűvűt elverő:
 Oh elvő a' földön, foka'
 Hagyj' elmi eg'
 Jelelni a' földnek mélyét
 Sokadig még.
 Eddig keferveket
 S' sok mély bútt isleltek
 De most a' földönél
 Dróbb napot selet
 Karomba karába a' kiért
 Szivem fohajt,
 En' elfeledtem a' janasat
 S' csak földi bajt.

Varázs finetben ilt
 Mellessem a' legyes,
 Ajalta a' beteg
 Fűvet a' hű jégyes;
 Ajkán jendese hangokat,
 Mint jellestnek
 Oszhangba olvadt bennök
 A' kellenet.
 Csók' a'ja tört kálád
 A' föld a' gyáflós ej,
 Mly élet hajjait
 Jelelni oh mi keji!
 De ah' rövid, rövid velt
 S' keji hajnalom,
 Nem tarthatok fokaig a'
 Szivnyugalom,
 Mert eltakartam már
 Az éjnek isene
 Gyáflótylalt is tával
 Vidékre röpene,
 Vele nyugalmam is hamar
 Kette' jarkadt,
 Mert bárfony öltözetben a'
 Hajnat hajadt.

IV.

Boldog, oh exerszer boldog
 Az, kit álom elfedte;
 Elfeljesi gyászkeszűt,
 Melyet a' világ jennedest,
 Csillagi benem borúlnak
 S' rá' örömharmatok hullnak.

Nyugfűt a' fű, és nem ürtik
 Semmi gondok és bajok,
 Hah! de ebben elborítják
 Oszak keferveket és bajok

Álmódorva a' remények.
 Pajos égi sünnemények.

Jőj' frememre evendes átom
 Nyugtatóm lepedőm,
 Mennyeimet benned talátom,
 Benned é' a' nyugalom
 Vég' megint tiúndóslakodba
 Bánatimon pránalakodva.

Légy barátom édes átom,
 Hogyha úx a' pajdatom;
 Ringató karod' kegyében
 Kelverül frép hajnatom;
 Jőj' frememre boldog átom
 Nyugromat benned talátom

VIII, Epigrammák.

1. Megelégedés
 En nem hívánok jokat, am' keveset se, közepeket
 Újjan' járok, mert nekem elég az "elég".

2. Epigramma költőre
 Jól se nevesni való' epigrammákat: nevesem, de
 Azt hogy nimis blunút jommi nevesni való'

3. Kereső ajtóhoz
 Kereső válsz jövem, kék rézr' alkotja e' kebled,
 Mxxx chajja emek, kedves karámas amak.

4. Hiány
 Van buzáid, borod' is, szőlőd' sudarnányod is o' hon!
 Az nimis coak, mit e' hon' gyászfesmenetöje jeder.
 Nov. 23^{án} J.S.

Feberényi J.

13.

Nem ragyog már a felő'kín!
 Phactonnak csillaga
 Veg bússu fényét le vonva
 Már hatáskor ballaga
 Sem s homalyútt a felő'kre
 A szigetre s a merőkre
 Csak is elült tegott
 Merre Phacton ugrott

Kest'kedöen ten elöre
 A homäly or löieken
 Linn el int' löit ewvel
 A maganyt o' beiercken
 Kost be nen ur ej lakänat
 lönn köieck, satlakänat
 lögiete koren mat
 Wreil. roga d'nyit et wat.

Allt van ot es myllt ar asto
 Kjalat skilthi' raft
 Med et lappa, hui heredin
 Skethasimgat igg ochast:
 Guder's hold kugga semingyt relem
 Girdel nomad, hede egen,
 De o iott semingyt nemad
 Gtugyulim wten hwarad!!

[illegible]

Siel ö: i reka gunga Snied
 Megtneitt flött könn?
 Egi Sebbheit vider vaggok hit
 Thi, gona, i viddit könn
 Vissam honen i eggi hi Svört
 I Mest el haggva la' elaten,
 Ith naggan vaggok in
 Hnd reketon viddit könn

Et nappa mar boggy e nigg
A haurta salla talhelgen
Ar elvret boldog nemegyet
Don oledde fellhelgen
Most sapaba ilve menüinbe
Hegrepednapa nasmala
Nelson ottlon, svererelgen
Hu sverelmänk kungyalä

Et haggat mar a nigg lent
A herte mepre jallabel
Lomar a nap bitor ungara
Ny reggere line fel.
Tabel a lant meluget uraht
A riter piket megal
Egy haurta kirkher, svererelgen
Nappa a hit nu hi spall.

Aboloz da erederel
Hil ar ismet boldog mat.
Hoppil egy nap seleret
Sa' hual tang nem eier mat
Hil a' capitel ex sverere
Hual palatol loralom
Kony nem arava demere
Hagge de ten a' palatolom

Hel hel künülner so gyillor
A legerbe hual mequist
Hual a' hual sa' viderne
A halat evont ny a int
Vesprek hat lora a' hual
Hual a' hual konyat el
Sa' kineret meluget igertem
L. nigg vespre valera fel

11. Hannibal

Fekes ború szállt az égnek
 Határvira, s felleg zaj
 Midőn a világ színére
 Jöttél, s tüstént ölelt baj

O' vezérek vezére Te!
 Kinek ifjú hajnalát
 Hő zivatar, elborítá
 S életének tavaszát.

Élted csak harcra s csata vala
 Mellyben kitűnt szellemed
 Mellyben minden perczenéd
 Teher volt és tellemed.

Az életnek bánatában
 Részecsült kü' lebeled
 Vándor éltünk terheiben
 Nem rettege hős síved
 Birkózva a Római nép
 Remény sívú vergőd
 Vértal, mint a sziklai vas
 Tulajdon erejével.

De vényed' harad' fia
 Árgalma siet dűlni lélek,

Győztes ellent, de e düh volt
 Rényeidnek örök vész.

Nyugszol ó hős de a' köz taps
 Hirdeti nagy nevedet
 Nyugszol! de hamvaid fölött
 Lebeg friss emlékeret.

Soldész György

III. Kedves sirja.

Merre lengsz el te jászri fuvalom
 Merre s' melly színt ornihoz lengsz el
 Oda sár hol kedves sirja virul
 Hol csalogány bús dall' énekel.

Mint villám a' terhes jellegetek
 Eldűn, s' a' nagy semmifébe szál,
 Ugy el tűnöl a' kőbe enyhelye
 Keservim már többi nem talál.

Eszembe jut az akkor is ha leltem
 Gyémánt kard kardos el valóni
 Tegezők val keblek áldorátját
 Sirva foghat képretem látni

Argay János

(19. 20. 21. 22.)

Ki mer, s nem ijed földi vészely elől,
 Az győz. Erővel kell találni az
 "Eleni erőt; a 'gyenge szívű"
 "Visszaveretve keverg, s panaszlik."
 Itass át, hova' még nem hata, senki sem,
 Hova' nem ér még emberi erő türe;
 Onnan ragadj, onnan borosszám
 Erdemidőre fiatal fejébe.

Ne szűnj, míg a 'hon' gyászra nem derül,
 Míg tömlőcéből nem szabadul fel az,
 s a 'nemzetet fény nem övedri,
 Melly ragyogó álmöt derítend.
W. Szerélem valla's

Vessző' kebellet verjengnet! karjaim
 Be feléd o' imádott vágy!
 Ez egy kedves vágy frivemben,
 Ez egy vágyi' kebelemben
 Ez fölir gyönyörű fény

Hogyha a' vad hideggel dühödő' elnet.
 Aggarai didergetnet:

Akkor birtos helyet telet,
 Midőn kedves horzai' megjel,
 Es karjaim ölelgetnet.

Horzaid ragadnak e'heri szárnyakon
 Keblem' nemest vágyai,
 s életennet hajnalára
 Feljön az álm sugara,
 Uvartalanul bucs' napjai.

E' dicso' lény ma'n kévvel kíváncsorn;
 Kérde: ki jüvön kevére,
 Ki kémet így kévsi,
 És vig fröfötyre derisi? —
 Az a' meleg — — kemere.

XVII. Öngyilkos.

E' földi élet' saigya önök' levero,
 Örömnapios nem telsem a' földetén.
 Micsoda élünk? Mű' s komor gond
 S a' panaszkot' dühödő' sanyaja.
 Alig valék csak képes az' élet
 Ösmerni; és a' nyájas öröm' jellem
 Körelgni; már is a' bevélyet'
 Árja acélra jellem borúsán.
 Kjú napomnak' még alig viték
 Elsem viruló' xenge virágait;
 De hajt' a' méreg olthatatlan
 Kédes leverő a' búz halandót.
 Lelők, felők meggy gyorsan az' útaró
 Istek, ki földet' s mennyeket alkotál,
 Ott nyughelyem képen s a' kánat
 Tellege ostob vig örömökre fejtik!
 Ott a' paratlang lágy xenekent csörög,
 És dall hoz a' szél szárnyain enyélém
 Ott a' derült öröm aranyban
 Kédeni kéj körepest virágait.

Ott eltelejem földi kalandjaim,
 S egy új nap, új éj vágya felétem;
 Új boldog óra, és az élet
 Itt állja körös febesen vigyét el.

Derűlj, derűlj o' mennyei hajnalom,
 Folyj vérem! - a' szív sém'dotog, a' tagok
 Vigyestelenek, hideg veríték
 Szálja meg, és merevedve szigynak.
 Im nyírván áll a' mennyei sírnekem,
 Uránomra horkál vigán az angyalok.
 A' koporsót, o' nemest világban
 Elredek én fel örök velóra.

Frederikusz

XVIII., Fölgyez.

Oh tölgy mellnek árnyainál
 Engket keres bús szívem,
 De haszatalan föl nem telik
 S így folgdogál életem.
 Te mellnek köld lombja alatt
 Egykor kéjben édeslek
 S rózsakör távaszában
 Vidorágban nővekvék.
 Itt most lankadva lehasztom
 Gyáván borult fejemet
 Itt fájdalom árnyáiban
 Kínstól bús kőnyemet.

É a' fűeg mely életem
 Főjűt rágja mérgeven
 É a' méreg, mely napjaim
 Jomolya' életén
 É cavarja vörz dihével
 Bölögőzöm faragás
 É bariat' változása
 Önnimnek szikráit
 Ha a' napnak képe mosolyg
 Feltűnő a' pincékbe;
 Tha a' komor fellegharizok
 Tűnnek elő
 Tha a' félből lebégéret
 Long ligetben a' parafát
 Jh angyalok! miander beleg
 Szüembe fűes fahapt
 Hídegy fűtja meg szájaim
 Átöröm borult a' kalaván
 Kemem kéte, károm remeg,
 A' búsan jövet a' magány.

27. Jh Se Isten. a' ki e' por
 Anyagot egy szellemet
 Lehellet ha nem vedlettél
 Hagyd el imár nyugomat
 Jhol van belkém nyugodalma?
 Jhol mosolyg a' tűrelem?
 Jhová' kértél o' sivekelt?
 Jhol nimbe o' perelen?
 Jhát e'zen fűnt égi szikrák
 Nem lángolnak kedvencben
 Jöbbé, hát az ellenkező
 Tanyázik bűz pincében.
 Jh a' sünyölő jámbor ifjú!
 Jh a' földi polgár
 A' hida nem vétek, nyugat
 Jh jőn a' é' szavára,
 Jh a' kereset puszta szón
 Jh a' kélek a' semmi szón
 Jh a' minden éntel hiúságon
 Jh a' elkor a' földi ren.

Kt. Ht.

Garna! kalálával Jéged hozza körül Mavet
 Ender! szent a' hit jövőkén véte kil.

Kt. E... ..y.

Búsítse oh magyunk nagy erőfát! drága kassákban
 A' kalmariságnak. Jent se fűtje a' jűt.

Oh fejedelmi veres kalmarok fője magad vagy
 Árva hazánk jogait mert Te eladni tudod!

XIII Remény.

Te életünknek mennyei orvosa
 Ah' sorcsapás' bus' gyermekeink kezzei
 Ápolgatója is kezjencse
 Drága remény neked énnekem rang!

Mindig virító és sose hervado'
 Plántánk! gyümölcsrel pályafutásaink
 Kezeggreted és életünk vidítod

Hisz követője legyet ügyemnek!
 Vond el magadrol' felejtődöt kezzei!
 A' repülő felém hűs estveli hárnyakon
 A' lombok rak bus' felgyűlést
 Tengen' hat' ömlede lejtvad.

Benned találva én is menedék helyet.
 Bölcsen vezérel! Thánibál egykoron
 Eső' hadával porba mejjja
 Rómáink' birodalmát fényes

Teged szemreztet Tullius is, midőn
 Thiraját forrást látta kanyarlan'
 A' felülről közt néked a' dor
 A' gonoszok' fűre néked a' jó.

A' kedvesedől szívósa kádorán vált
 A' jámbor ifjú és karc' merején szegye
 Hírokból is remény levik:
 Kedvese hogy, kedve léte jut majd!

Pörtegi falat vir' noma komaly fele:

I bent sejtetel böve gyilkos, ingyire

Attos kokolva, mert menyegye

Lancraist állón; s ö. lörén ment.

Sajkam is egykor pártos kiet valán,

I lerátem a' bui képekk' a'lmait,

De nem bönül kovállaidra

Kiúv kebelém, s kebelédre állh!

XIII. Leányhoz

A' ferelem' szikrája miál' föllobbana bennem

Ered' eped telkem kö' kezü' s ajku leány!

Szöte hajad' fütyör' mintegy telleg a' kesze, itél!

Thonye kad' elbájolt' ifju' secret' mateji.

Kapdeli' orrodnak' szépvégét' festni' ki tudná!

Gyöngykeleled' halma' s' kek' menyid' ferelem.

Fépeket' üdvöslön' mihegyest' nyit' telki' világon,

A' hideg' álomnak' puista' magányi' után.

Oh! de hasznátalanul' küldök' bui' gondolatim'at.

Mert nem bírhatlak' más' kebelébe' repülni.

Thajtlak' míg is' valamint' létekretem' a'ját.

I menyemet' a' fanyarú' bi' keserűje' öhi.

Jobben' nem' jött' eszidőn' filomela' keserve

Mint' mikor' orrodnak' baji' után' epedek.

Törő' püemnek' hír' lángra' nem' hagyhat' el a' mig

Hián' to' l' nem' dráll' fíba' hideg' selemen.

Szölly' bogyes' ajku' lány' nem' tud' mer' lenne' hirtén,

Oh! ha' így' kedves' nincsen' or' élet' előtt.

Mely arsan' lélken lelkednek márványra kelve
 Lepte szent, igan fog levezni vele.
 Ártatlan a' bűnát láttad, s bűn' érzetek árján
 S csendes béke malaszt fogja kezébe.
 Vajda! oholj kétségemnek gyász jellege, s kedv
 Vágyaimnak, s pilleme nyit ki hamár.

Hoff Endre

A' magyar lit. iskola' tagjai által az 1837^{ki}
 Örömmünkre *)
 kidolgozott
munkák.

Ajánlás.

Legadd örömmel, fejtevesd' harám!
 Az ifjú kerek senge gyümölcsök,
 Elődbe nyújtsd az s' grávanak
 Hangjára hang: "Haza! vedd örömmel!"
 A' gyenge szívvel áldozatát, vegyed
 Oly örömmel, mily neveté' fivért.
 Melyeken is segyed emelhet
 Nagy fialdmat ajánlókia'hoz
 Nem nyújthatunk még bö' tudományt neked,
 A' his nem enged kíváncsi magost javat;
 De ha a' skándorot sekinced,
 Senki se' korthata úgy nem eshet.
 Vedd hát örömmel jó' haza, mit eskély
 Trónt, íjat s' hű faradótis után
 Elődbe nyújthat; vedd örömmel
 Hatalmat javaid' fölért.

*) Ez évvel az örömmünkre előkészület a' tagok
 art tartanból, de kőfajdal munkát art J. J. Polman
 volt megkötve.

1. Esten.

Mint Gibraltár, bár dörögve csapja
 Hegyestén sengeri dühöngő habja,
 A' magorra solja ommait:
 Ugy ruhans hazánkra a' halátnak.
 Vése, még is setkei, fenállnak,
 Bizja gardag sere halálnak.

Heblennet halálmassan lesújtja
 Menyköved hegyestén vora! Ne nyugtassa
 Vigasztat bár frövennek. Keresd:
 E' hazának élet, míg csak élet,
 Míg levert frövenben teng a' létet.
 E' édenembe engem ez veret.

A' Zár frövensten ajtó' kerekkel
 Is setérel fölre kellenekkel;
 E' hazának élet, érek en,
 Es öröm reám csak akkor hathat
 Hogyha e' hon finyongás mutathat
 Biz' korongos jelleget ezen.

Vient e' föld, miera nagy stungadnak viere
 Sörgegett virító fej sere,
 Hős leventék finyos talja ez;
 Uhamvadt porok nyugtassák leblében,
 Szak nagy firszi el nyugván köviben,
 Fobbet sötét homály fedet.

O' halálmass ez, se égi fröven
 Is elöfűt láttam, mennyi kellen
 Serjedet roppant világon,
 Pözedet imádni es freresni
 Veleket kerülni, kényes kövesni
 Megsánita e' lefűjoss hon.

Te virágok gyenge gyermekem,
 Szak vigasztalásod a szűz nemem?
 S én hideg kebellet lássam azt?
 Lássam ah! fiát, javát ki dúlja,
 Ellenszenvet a' viharnak pillya
 Szaradon helyéből felkabadja.
 Te van a' néj, melly magóra jeni,
 És a' szűz györetesemmel jünni
 Ökökénél füvéböz mezt,
 Melly tud hű a' főveretnek denni
 A' hazaért bátran harviba menni,
 S az feresni egy való árseni
 Ez hazáját véresorogva vette
 Az a' mostan is halni érte
 Hőz apátokat bióske nyomdolan.
 Hajh! de mitly büst, mitly keferet hitol
 Értve, hogy tegyesten véres ártol
 Láng e' hön kedvete kiez haza.

Rajta felzik sütyös átká égnek,
 Átkos fűre telke jótévének
 S halkán cövedez belöte csak.
 Ah! de ez frivemnek égi írja
 Hogy derűt a' hajnal borsongjárja,
 És magának tartós lakhelyt rak.
 Nyelve égi, - kájló hangraja
 A' fűlet lágyan kereslülkaja,
 Melly frivet emelve ringedez;
 Hogyha azt ömleszté lombos berken
 A' högy, a' sermészet újra ferken
 És felene vigalmu serjedez.

Kedvesebb az, mint exet más hangol;
 Átszala gyulaadnak égi hangok,
 Ha a kültön fájvat két öfke az,
 Kár a' legchüvös vészely' dagályá
 Nyomja keltetmet, s a' honnat: keltja
 Hangját, reá nem frakt janaft
 És fünnellen mág nem ins el físon,
 De s' öröm kört, hön fíerese bírom,
 Mág kúnog e' kebbe' hani ves.
 Vrens elreum s' ajáink etve,
 Vrens haráim' bájhanyu frende nyetve,
 S' frens lefa, engem bór mi uors is er.
 Es' próbáfi e' kóvett haráinat.
 Ha' kóvóttáink el ne fajzanáink,
 Mere arot nagy keltet belyegi,
 Ériót eg e' fíu, es' a' kóvóttáink,
 Melly a' tess fíerint kóvóttáink a' bér
 Es' exet en kóvóttáink neki.
 Ennyi ke' van a' magyar haráiban,
 Ennyi es' kött vótt mág hajdanában,
 S' im' exet e'them kóvóttáink kóvóttáink;
 Art hogy nem haggant el fíu, egre
 S' a' haráinkat nagy isenvegre
 Báran es' eljáinkan e' fíu.
 E' fíu nelt, kinek fíuára
 Bóba' kóvótt mindent fíu pára,
 Miltiót' haráinkas isene
 E' fíu neve dre, hogy mág e' kelt
 E' kóvóttáink más fíu nem isere kelt,
 Melly fíuára engem fíuene.

Edhar? 13^{kan} 39.

Fredericius Lajos

Aa Uokor.

"
 Kori juklem most mero" tui
 I par ii jell tövelvös
 Eteit lehel a' munka
 "Shinden embe selevös

A gyász idö mellyben a' kiny
 sztozatos forsolat
 A világnak, el engiozet
 Idök hox mas korlat

öröm tedne fredi minden
 Eteitök róvait
 Hejlot la'ngolva hö faine
 Kratja fep nyarait
 De hajh sol andol velemeny
 I bal itelet fa'dzola
 Siet ofalot meg hoxaok jutott
 I nagy jomak angyala.

Az elököt tusakodva
 Törekedve haladot
 A ring u'jan, sol roszakat
 Látta ála sapodot.

Mig a' mostani kor juklem
 Il kékübe jarunkra
 Meg a' radgag bilimsei
 Le hültek Diggalmunkra

Vissz' a szobrász éremünk
 Fogát tudta videri
 A világot ~~szemmel~~ ~~szemmel~~ ~~szemmel~~
 Bönre suda' jussadni

Washington az embüiség
 Véd angula ö' tuda
 Szereket, oly alkotmányt
 Amely szabad jognál támad.

Shanghái labadd kőzbe juss
 Tullonak míg juthat
 Örv parthoz sűp műveivel
 Heküak hafatot hajthata.

Öt az éjnek legmagasb' földén
 Csitamlot ön becsében
 Want kút az uto' kot is máis
 Meg tevéstet nagis nevében

Toró sűv ö' józan elme
 Tűzavott a' semmitet
 Tavat koroná' kaladtek
 Rény pályán a' jeleset.

Sumino 1833 1839

Leon

Justus Geology

Sargy A. haraszeret

Boloz ab boloz, ki a' ben jara'rd
 Gardlox, s munkat sűrű' kankkal;
 Azt a' bolozsag' arany' éke dőja

Sétünl annak az öröm sanyája
 Sélverül fénylő ege sűp kőnának
 Prá' örömharmat' ragyogó esepékben

Sengler lehall majo

dygwa

Nem remeg 's nem fél a vesztély előtt mert
 Bízottok angyala, el priviben
 Bár a' forr kere áldja vár an

Csajja ruhánva

Mert ha jobb les lebeg ő felette
 Boldog ő akkor ha jövök meg újra
 Inem esékly része szeretett honának

Atározatúl ad.

Agy ha a' veszték 's nyomorult kezevél
 Műzik grandéka hájaért el

's hogy ha ellenség dühödön pusztítja

Boldog ő boldog, ki a' hon jövök, ^{Ellene két fél.}

Szavak; nem bírja leírni lelke,

A hatalmas vész 's diadal furorral

Junius 16^{kon} 309

Leng a' habokkört

Gyura Lajosffy

Nemes borsu

Chagyatva itt kőveket

Sűrű tölgylet árnyában

Tölem a' nyugalm örökre

Elzakhadt 's ah távol van

Távol, ah mert elfszakadva

A' kiét szivem dobog,

Attól elhagyatva bolygok

Bár emléke élni fog,

W. J.

So, ha hűtelen vagy és már
 Tieblemet nem fohajtasz
 Legy hűvelen, szadj egy aqról
 Marra, én nem lefűk az

Menj: feledj el, irisd szivedben
 Képemet és dolyfőren
 Vagy szerelmet, és szerelmet
 En miattam hűtelen.

Mhatatlan toy sziveket
 Meg keveset szaj kebelt
 I fejni vad hálódta ebredj
 És közölni anyi eselt
 És ha végzed életednek
 És apóda napjait
 Mondjad hogy még nem költödbe
 Vad szivednek vágyait
 Im de megbarzallak én is

És keveset csalfa leny
 Teddeidert faszdelmomban
 Kúpon megbarzallak én
 Mint, de mint fejezem meg ezt
 Hogy fűd mellobert legyen?
 Ki lefűk I mindeket bűvű közt
 Legnemorebb egy legyen!
 Ki lefűk örökre nem hat

Már szivemre fűztem
 Szigetgyentem méltó kivántam
 Mert enyim a gyözelem.

Junius 15 1899.

János Kovács György

Ah liget.

Vandor a napnak kevesen jégáró
 Ténge miért ürott é kies ligetbe?
 Vagy talán landolt erőd lisánjál
 É nyugodalmas?

Ah ne lerd; mert itt telem éretimnek
 Ezt koró nyugtat lehetve a lágy
 Gyepre s éldelven a patak viráinak
 Itt gyönyörködlet csövegése a kis
 Szárazföldnek mert dalol égi hangja
 Nyugt vigaszt bírsan lenyomott püsmök,
 Lány lephit bájosja kesesböré edes
 Almáim s csat néha palatija felbe
 A süre lombi felémelt fenyő is
 Tölgy jutsogása.

Innen a bánat tova szállt öröm lőnt
 Itt mulatnak seregű dícső zenéket
 A kelenek Miesák s Gaunok kinalva
 Vig meletáffal.

Ah de int itam tova, bar nehe is
 Vég bucsút veñem é kies magánytól,
 Am de jivemben maradand s emlék
 Elmi jórá fog.

Juni 12 829

Koncsányi Sajtó

A' halál.

Egi esembnek alkonyára
A' vider örm' jügará

Bajbideben felderült,
E' a' hab' felet' libegve
A' kefir' nyugos' rebege

Egi skarnyákon terült.

I' a' saraji' halk' ejjeliben
Sijda' boldog' keprácliben

Imre' ült' a' fák' közt.

Da' vlt' an, ki melléte

An' örmöt' terjesztette

Bar' ré' vigalm' nem' jött.

Kobbadorra' érteleben,

Meltyis' hymen' langyivében

Kedvesével' elrejtett

I' a' lehajva' hű' keblére

Selkeült' minden' evet' vére

A' legid' regg' saraj' mellét.

At' de' j' a' elmenitve

Pieprácliben, bar' hevültve

Imre'it' karján' vektog.

Amor' langja, szíva' etrne,

Imre' legúj' alb' szerelmi

! Hozni' neki' ert' nem' fog.

Da' kedves' jót' bomlan

Imre, mért' keserges' búsan,

Mért' nem' örvend' esz' velém?

! Kéj' örmö. Elcsúszkock

! Hapjai' vgy' is' elhinnék

! Mint' a' gyón' felélem?

H. S. Ruffin

Jóla halgas, jóve vörök,
mert an ő baját nem érték
Jóre gerjedelmek,
Bar jóre vigan indul
Niki nyugodalma minden,
Küldnek öröme engem.

Lejt egy tiskot hó siveben,
Senki verelmi lángkeblében
Melly 's keserűsüet csak felfog
En lefűsűsüet reményet
En kavarja öröme engem
En ilyen elpanasz.

II.
I mag egy engedelme pihenek
Elköltözik a hold,
Csillagszalan is komor ejje
Vál a kis egy hold
Láng ejeli vad aratár moraja
Jón jóla siveben hatást a xaja
Jón virgok kímélet a fűkter
Jón virgok ki fűkter
Vad fűkter ejnek, Jóna.
Vad fűkter ejnek, Jóna.
En kedve is kebelére jímül
Jelurron elöbberi almából.
Jón kedve is kebelére jímül
Jón kedve is kebelére jímül
Jón kedve is kebelére jímül
Jón kedve is kebelére jímül

A felélm es az ajang 'kebelis
 belülje, perafura fakasza sűrű
 fűvel a fűvel sűrű
 hűs illg prauakat
 A szög az éji sötétben:
 utam minted magad at,
 "Kérülke halo nagy szögnek emel,
 "Mellyen kezem sötét imliden
 "Nem löldöd be az iszack
 "Végző prauat
 "Szög varg' sűrű ne ömlőd
 "Söngő jövök.
 Szög sűrű a gyűre rogy, elmerül
 hűs sűrű sűrű sűrű sűrű sűrű
 Mint bafatalan, a vad halálra
 Nem száll le a kan,
 A nem sűrű sűrű sűrű sűrű sűrű
 A his ispi akart,
 A miz kűrdve sűrű sűrű sűrű sűrű sűrű
 Szög sűrű halál kebelis merül.

III.

Bűsön elhagyatra
 Mind a remete
 sűrű sűrű magányban,
 Sűrű sűrű sűrű sűrű sűrű
 "Szög halál? kegyetlen
 Szög sűrű kegyetlen
 "Sűrű sűrű sűrű sűrű sűrű
 Szög sűrű sűrű sűrű sűrű sűrű

" Jjser! igit akart ad
 Ent? a' nem lebe,
 " mért kavarnád öffe
 Jgy az éretett?

" Akartad a'ntat viffra
 It hit ohajtot,
 " Akartad viffra s'c pür
 viffra élmé feg.

Büjan igit kefeig de
 Dufabb éract,
 Kéble bú, ah néki
 Dú az élék

Sajja mint lett esendeo
 Sont a' vizi hab
 Mért az ö püre is
 Myngrod is nem kap
 " Ah! de nem jó viffra
 Jda kúvrefem

" nem, — It is Bät bagyjel
 életem

Jgy fohajt, s eröfben
 Léptes a' pürin
 Myomja éret emtelt
 Kéblet bú öxön

I. nüz a' nap puzára
 viffra tejeven
 hémia für halom ára
 S'kello lenged ex.

Elpää a' minnek
 Halja sajjaid,
 En coak' othah el
 Sivet tangjaid.

Germens 16ten 839

Maffura János

Bu'

A' koranföret pelhöte
 Tenger nap kövestenit;
 A' rokanó folyam vögre
 A' ungerhet erlenit

Es nyugadva fitt te a' nap.
 Es kiderült kel' egyröt
 Tihwikoloiva a' ködnek
 Banna fürü leptiböl

Es nyugadva' félrit a' hab
 A' tengernek' öblében;
 Mirt nem nyugzik az' ön' tellem
 Bänatom' tengerében

Finckay

Midőn az éj fohsáimintól
 Ma's vidékre keltőreik,
 Keltetnek a' bú keserően
 Éreketi' ültőreik.

x x

I ha feltá' nap nyughelyéből
 Énygt' derjéit függára,
 Nyugtot nem hód' fenylakató'
 A' vándor' bánataira.

x x

Hajh mikor, mikor derűt fel
 Életemnek hajnata,
 Hajh mikor repűt el tőlem
 A' keserőek anyyala.

x x

Nyugtot adj a' bús kisének
 És fivőnek is oh éj,
 Mert kútomban életemékei
 Életemet az riasztó

Budapesti Gazdasági

Kisvargó.

Modd'ig búcsót szívesen o'raján,
 Pogány h'a szent emberiség nyaral,
 M'et'atlapul vesztéglest, a h'
 Embert' j'ust sajnólat di' h'ödben.
 Gyűjtösz sráncok sengeri' k'ivétel
 Gulán k'ereket becsület utakon
 Mert sráncok h'v' n'egereket
 Örv'e s'abban ragyonodba mindent.
 Pogány k'ereket ö' h' h' orva j'öve,
 K'abrolga parat' g'as'os k'as'arikon,
 V'ott népeket k'ajtván igazd'ba,
 Tengeren a'k' v'öred örök v'ab'nal.
 Hol el'igaz' m'iv'et alatt k'onyul,
 A' k'ordill'at h'v' g'omraib' k'egyes
 J'öve k' k'orad' v'as s'ok'at'kor,
 E'öld' k'or' ost'or'at'at
 P'ondolga el' j'ö a' nagy id'ó k'ol' o'
 Mint p'ub'lik'at fog s'at'dog'at'ni
 Öveivel, k'igalom s'öröm k'ört.
 Ad'at' s'iralmas s'ors'otolon v'it'at
 S'aj'at'kor'at'at s'argya' n'egereket.
 N'ett'et p'and'it'at a'ja k'ört is
 S'almat a'ban' ny'at'at'at'at a' h'en.
 O'ember ember v'oradot' is s'ivem
 K'ir'at' s' fanyar b'ü s'ep'leri sráncok!
 N'iv' a' h' eny'ket ny'uj's'at'at'at
 Csak v'ö'g'at'at k'or'at'at'at'at
 E'lt'et'at'at s'at'at'at'at'at'at'at
 A'br'at'at'at'at'at'at'at'at'at'at
 M'inden s'agom, s'at'at'at'at'at'at'at
 S'ir'at'at'at'at'at'at'at'at'at'at

Junius 26. 1839

Soltesz György

Az anya harcaiban munné fiahor:

Jendűlő fiamoncedj hol őfűd kardok csatogásai közt véselték a' dicső,
 fűzet. Kíváncsiak mint harcol a' trombita, mint hűböl megnyú,
 rojva az ágyú? a' csata térsé kiűnnek szék, körébe az állás, az ott
 tündöklő csatákhoz utat kapva a' harcban villogat fűzet. Ott nyílnak
 orv halál az örvény közt a' dicső fűzet. Ott vész a' győzedelmek
 kőpárját. Ennek dicső fűzet, hogy az atyák, hogy a' bűn,
 dicső fűzet fűzet nyoma heblét, ah akkor nem vagy őfűd dicső,
 fűzet nem a' fűzet nem a' fűzet, nem az igaz hon jóság nem a' dicső.
 A' harca akkor inkább tábor a' fűzet ringatogás hogy vész a' nyújt
 az állás. Azt kívánod hogy az ellen vész nem a' dicső fűzet
 fűzet dicső fűzet. hogy a' nyújt a' győzedelmek láncra fűzet,
 az vész a' dicső. A' nem a' nem lehet, hanem hogy nem a'
 vész perz a' dicső, hanem hogy telket lobog a' dicső fűzet.
 Ahenny tehát cartó fűzet fűzet, a' az tábor, időig míg
 vagy nem a' dicső fűzet az ellen vagy hűböl a' dicső fűzet
 nem a' dicső a' dicső. Hűböl a' dicső fűzet a' dicső fűzet hogy a'
 az nagyobb a' dicső fűzet a' dicső fűzet a' dicső fűzet a' dicső fűzet
 hűböl, igen a' dicső, azon jó a' dicső fűzet a' dicső fűzet a' dicső fűzet
 hűböl az dicső a' dicső fűzet.

Jan. 14. 1839.

Kécs A

Gyermek a' János. barlang

1. *Itt nyitott sziklákhoz vité
A' ut a' vadász nagy ijedve
Gyermekre s' le' átvett
S' a' faras doka töredék*

2. *Itt vagy ártatlan gyermekem
S' a' szülő sötét éjben
Anyád halt meg s' most te is
"Hán' csak a' bu' szél vár."*

3. *Itt alatt holgyokba kereste
Le' s' a' szülő s' a' vité
Hé' vagyod kús s' a' félé
De jaj gyermekét nem lete.*

4. *Oh mint lehel a' szél
A' vad dühre er' fagyatja,
Kús keblemet, s' a' mint halál el
Görge szívem szétel.*

5. *Oh s' a' fül lehen énimba
Holt testet meg énimba
Hogy anyád hal kús s' a' ba
S' a' melet nyugodomba.*

6, it' korraat' bar lang bar i, ~~helt~~
 Hellep' a' nommit a' rendo'
 Sha, mint, seilil fol clotte.

7, Oh! legges eg i fevrik ott
 Megvan, mit lepselen legott, —
 Nit, i el — fol riad! —
 I' bus uttya, hebelken malad.

8, Oh ggemaden i by Tverden
 Leller it alva edeser ? !
 Nu vedett pro' meretol.

9, U' atyan - sot a' folabreit
 " Ken lattad jo' aryan vedett,
 Kost fulott el, oh mily redder
 Nyngott am ar i hebelen.

Helmeera 17. Juni 1845. Skrevet.

Helmeera 17. Juni 1845.

Macedon Jozsef.

Tengeren mélyén áll a József
Elmerülő ut,

Ősfejet me tag birodalmán

Mesze sűrűpál,

Ausman új világos

Misra' a kőni

felisteni sűrűt egy

Ősfelet állani

"Sűrűn megmar a kőgyetlen

Vallásútlókat hanc

Imádja minden istent,

Mind éri jomabot fíve.

Polkajen a klastrom szama

D'ot barát nélkül

Szói szabad sűrűn,

Szói barát ne sűrűn

A klastrom sűrűn bányos

Nyögjön sűrűn klastrom

Igy jomabot és ne melles,

Ősfelet sűrűn a klastrom,

Ősfelet sűrűn a klastrom

Sűrűn sűrűn a klastrom

Sűrűn sűrűn a klastrom

Ősfelet sűrűn a klastrom

Sűrűn sűrűn a klastrom

Sűrűn sűrűn a klastrom

Sűrűn sűrűn a klastrom

Sűrűn sűrűn a klastrom

Sűrűn sűrűn a klastrom

Sűrűn sűrűn a klastrom

Sűrűn sűrűn a klastrom

Sűrűn sűrűn a klastrom

Sűrűn sűrűn a klastrom

Sűrűn sűrűn a klastrom

Sűrűn sűrűn a klastrom

Sűrűn sűrűn a klastrom

Sűrűn sűrűn a klastrom

Sűrűn sűrűn a klastrom

Sűrűn sűrűn a klastrom

Sűrűn sűrűn a klastrom

Sűrűn sűrűn a klastrom

Sűrűn sűrűn a klastrom

Sűrűn sűrűn a klastrom

Sűrűn sűrűn a klastrom

Extrablatt.

Stückeltötel ragadva
 imitt kesergese
 Földtötel meg ragadva
 Dörtöntben élek.

Tölem mindenet van tiltha
 Emi je skegyes
 Ezen nagy földön maganyla
 Melly csak ösítő.

Kelljen mit is hem nektek
 Munka telvajo ti
 Szülem je sziveknek
 Helyet-topra tek.
 Gondokot már eltemetve
 Szereket anyagn
 De élek in földben
 Bu bánat partján.

Lezakasztott róza szálkint
 Melly elhárított
 Szerep szine semmi sekin
 már megpáltott.
 Éteje jött forrasztó halál
 Földem nem felek
 Halálmarlak hely halálkal
 Minőt ejtettek.

Figyatolástulak hirt
 Föld eltemet
 Majd a kézongomnyeloge
 Föld szülem
 Vándor majha sírom mellett
 Föld megfogva
 Földemra föld szeggyeseket
 Föld eltemetve.

Föld megfogva fűszálat
 Föld eltemetve
 Föld földet földet
 Föld eltemetve.

Aug 18th 1859

[Signature]

[Signature]

Frank Hardy

Jure is Endre
p. 10. 10. 10.

Thema ej. ut a' setelnek
Soket gamain
Gyenge mel' leng a' agatnak
Linn bokkain;

Jure aug. te a' Sinaanak
Haba hab nyaman
Egyi kutyasat herengoch
A nagyot foran.

Thema felleg ai womil fel
Kis eszortba szal
Nagy nok ai eg isreben
A nagy mem talat.

Fel Linck ai egi meich
Sagfengvethi
Sagfengvethi te fengtalabol
Kunde mende

Tabor ut a' sekhatannak
Uterult stek
Tabor all a' part balannak
Thomoo ej. letet.

Nyugosok a' kes arvon vogyo
Itol magyar sereg
Karmi shajt Endre vefre
nem a' fergedez.

Happa' me' e'gg safta d'ingol
 Happa' d'ingol
 Dore' idat a' d'ingol
 he'g d'ingol

Happa' me' he' a' me' allott
 d'ingol d'ingol
 A' d'ingol me' d'ingol
 d'ingol d'ingol

d'ingol me' d'ingol d'ingol
 d'ingol d'ingol
 d'ingol me' d'ingol
 d'ingol d'ingol

d'ingol me' a' d'ingol
 d'ingol d'ingol
 d'ingol a' d'ingol
 d'ingol d'ingol

d'ingol me' d'ingol d'ingol
 d'ingol d'ingol
 d'ingol me' d'ingol
 d'ingol d'ingol

d'ingol me' a' d'ingol
 d'ingol d'ingol
 d'ingol me' d'ingol
 d'ingol d'ingol

It király nyújtotta a kezét
 Oda alantát
 Sőt sőt edes veimereket
 S ősi harcokat

Hírnök al meg bús selyemre
 It király elvált
 S bús hírnök izz hírnök
 It fel elvált.

„Győz királyom monre aiti
 S jutni megérte
 Endre nyit megam hírnök
 Köttye selyemre.

Vas hatall selyemre selyem
 Gyillos eir selyem
 Sőt selyem galambot al meg
 It selyem selyem.

Hendri hírnök selyem meg
 It selyem selyem selyem
 Endre selyem selyem selyem
 Sőt selyem selyem selyem.

E selyem selyem selyem
 Selyem selyem selyem
 Selyem selyem selyem
 Sőt selyem selyem selyem.

Sängel' araa, mely vironaan
 Perorion' erit
 Sängel' ismet, v. hel vromebol
 Sängel, v. kappul' kool

Ha nem oria' Magyarinak
 Sönt' elydonat
 Ha nem tud kivén' vrombni
 A királyt v. honat

Hopp ha songem tús kärebe
 Nyugodt nem elat
 E király' erio, v. kappul' aron
 Vromb' kool v. koolat!

Am de kore' vrom' nem lat' I
 Taj' jant allam
 Hopp' vrom' v. part' vrom' v.
 Hopp' vrom' v.

I vrom' v. v. koolat' vrom' vrom'
 Sängel' nygda
 Hopp' vrom' v. koolat' vrom'
 Sängel' nygda

I vrom' v. koolat' vrom'
 Sängel' nygda
 Hopp' vrom' v. koolat' vrom'
 Sängel' nygda

Am de el a fel hevűlnek
 a fűzűk, a fűzűk
 "Hajad" izzad a tiralynak
 a fűzűk.

Előzet keltem parton
 a fűzűk a fűzűk
 a fűzűk a fűzűk
 a fűzűk a fűzűk.

A fűzűk a fűzűk a fűzűk
 a fűzűk a fűzűk
 a fűzűk a fűzűk
 a fűzűk a fűzűk.

A fűzűk a fűzűk a fűzűk
 a fűzűk a fűzűk
 a fűzűk a fűzűk
 a fűzűk a fűzűk.

A fűzűk a fűzűk a fűzűk
 a fűzűk a fűzűk
 a fűzűk a fűzűk
 a fűzűk a fűzűk.

A fűzűk a fűzűk a fűzűk
 a fűzűk a fűzűk
 a fűzűk a fűzűk
 a fűzűk a fűzűk.

Amd de ac eggeli verri e
 Sava mygg panafit;
 Melf a' biddon tid salabot
 De tæmpit. fahant.

Chagull furre a' karantat
 El senit oton
 Nigan fove ulut a' rog
 Vied vonnelt koden

Nem busul mat hagg fannak
 Innuast nem haggum
 Her-ae ellent nem solata
 Elboide a' hant.

Jun 17. 1839 A.H. Co.

Uphray Sajo

Megelekedés.

Mit enél' ügyemről a' dühös indulat
 Mely gondolat tal legyem a' keny'ura
 Nem gondom, így volt' így lesz a' for
 Raján. Emlék világ kora van' hatalmad.
 Hagyjuk nyugodtan forró kegyesleket!
 A' nagyraágyas, mely dühében
 Szörjén kűret feleink' ügyére
 É' elötte a' bzent emberiség' ura
 Csak ba' gatyag. Mát megvet' fájdalom!
 A' serege erkölcsöt ha gyűjthet
 Erőket a' bja életéhez
 Kirják. sok cseren dűs palotáikax
 Mit nosz iriggyeg' menyköve ostromat
 É' a' nagyraágyas mindenünnen
 Ra' sok erer nyilat' röpi.
 Nem nem kell a' kincs' avataga cseken
 Ityekre szivem nem dobogott vata
 Ambar' dív' var' penxer épül
 É' a' hatalom. Jóka vágy ragyogni.
 Megnyugvatom é' esend' é' munka' életben
 Ha a' dív' rényt kivateli hó' szivem

Mellyet nem ismer jő' harám-míg
 Sem pedig a' gonoszok dagálya.
 Batran megyek majd kenderedésbe, és ofok
 Batran mást jól a' ragzó sugar
 Almon körből én vidulok
 Rószakom tavaszt aratván
 Nyugodt fivemben. Csak legyen énnekem
 Ez sejtés és majd a' ki' babért veerez
 A' művelődésnek jókához
 Adjon erőt az egetnek atya
 É' a' hiu barátság könnyei hullának
 Tha olykor olykor ködbe borul egem (napom)
 Nem kérem én a' nagy tekintet
 Nagy fiút ha balul folyó érem.
 A' nagyra való vérfutatókat folyókat
 Előre a' nép régi szabadságát
 Vágyván hatalmat fővágygóni
 Tüszni az élet eret bejában.
 É' boldog az kit a' megelegetés
 Körülfolyassék. Fény nem keresek, seha
 A' boldogságnak szép sorába
 Léphetek e' magas égi sebben.

Szalkkal viszonza erre az éjére
 "Akkor társaságok" látnak vonzának
 Ember: magokhoz sivek o'kat.

Nem csupán javadat tekintni:
 Eszmélni keddek lángolt: kő színen
 Tüsként karánnak jajjai lejték-el.

A' feltörekvő nemzedéknek
 Lejja utmonolák magányon.
 Minde hat koronát a' megelégedés
 Míg nemzedéknek gyásza borult eget
 Derülmi nem látom, sőtében
 Engeleni a' szabó és katalinát.

Szólyos napom majd bekemalasztat ad;
 De a' jövőtől többet okajk szíven.
 I' ha a' bűfűs eget ram majd rohanak,
 Lenni magyar soka kő színen meg.

Püvösai.

Mit dűrt "hitegető" és kikeletjeke
 Tűrkésven repeső" szárvon önön vixányt
 A' kis mek ingó gyarmat kelyhei
 Edet kőra vsetarget.

Nagy szájúkt' sürögön mink is az elne kén
 I versengésük jöven kúrdve nyomoztuk az
 Est' szent kúrdait én egy kis időszaki

Munkánk láttára volt jadam!

Ellenszék sokan e' társi következők
 I törpéltek pedig e' izz növekedésük
 Mindennek mi alant nagy leve, kezdete

Elsőb' gyenge sebek' való.
 Tüsként kora se lön föléjelemine
 I hofferi párdotig kelle kúrdia.
 Ally mit párdogolok vedjétek e' dagat
 Ellenorvosadásiról.

Ho' izzit verez' pálna sekinse
 Tára fagaciere nagyra fészitgek.
 Polgarok segyetek párdamennyt neki.
 I megkúrdend áradalmasan.

Jo' Isten veletek borsaleink! ime
 I m' tudvan valahán iffejutunk e' mig
 Elhagyulva piirunk b' kiöletse kört
 Indulunk velesek kora.

Dom. Endess

1839. ¹⁴⁰ ³ évben egybeállt tagok' válogatott munkái.

1. Hűtlenség.

Saj be gyorsan elrepülttek
Boldog' életm' napjai!
Mint a' virág lemenültnek
Szép reményem' álmai.
Tjkaivóv csak e' két szó:
"Hűn szeretlek!" máris elég
Túl a' láthatáron haas,
"En az edentent levék."
Hol a' pent lugas önkényes
Esküvő' hitkos fadyola?
Mellyet a' kesztő szív fenyves
Menye' ávaránsolar.
Hol csapongsz te Düllő's madár,
Hol járad, his csalogány?
Boldog' lét öléből kixár;
"Se is hűtlen vagy talán?"
Ah kiént én élek i' halok,
Hibem mindenem lelem,
Mellyent már nem találhatok,
Málim, Málim hűtelen.

Mose élettem a' babén-ág,
És a' bájló rósa-ár
Csak kiellen vég puortaság,
Mines frámomra illot már.
Nálküls nincsen világom,
Mindem élő lény kitalt;
És te ezt nem ismerd lanyom?
Vagy fríd' libebbet talál?
Lágy hát boldog, csalfa lanyka,
És ha frives máshon kelt,
Juszon hűtelen agyadai:
Híved' firban hívet állt.

Neumann Vilmosnak
K. t. t.

1839. Nov. 20. kán.

II. Hasszán. Keleti elbeszélés Stille után.

„Légy köszöntve, légy áldva, kedves jólétkezem! Bennem első, szép ifjú, liszt, xavartalan örömeim forrása eredett.”

„Melly tavaszt, melly virágos tavaszt éltem én benned?!” O mily boldog volt mint gyermek, mint fiú, mint ifjú – azon gyászévig, melly legkebb virágaimat eltaposá, legjobb örömeimet eltemeté!”

Hasszán frava elnémula e visszemlékezésnél, sreme könnyere. Maga azon böles, kinek felsőbb jellemei életét köszönté, ha ötet firni látja, nem kárkossa vala könnyeit. Nem valónak ezek a kedvetlen, seg könnyei, nem panaszkodék o monogva a véget ellen, melly neki annyit elragadt, nem vala halátlan az első ismét zavak iránt.

Valóban szép tavaszt élt le. Boldogabb alig lehet ki, mint Hasszán első húsk éveiben volt. – Gyöngéd anyai s anyai szeretet fogadta ötet jólétéskor is táplálta böles gondval. Abdal, az anyja, egy seketős kereskedő, használta foglalatosságban két utasításit, hogy nem csak jelenése-javait fraportsa, hanem lelket is hasznos ismeretekkel gazdagítsa s e mellett a terméskettől kapott anyadékat, jó értékeny frivét megtartsa. Jolly lélekkel s illy frivvel első nevelője volt fiának, segítettve egy nőstől, ki ötet s gyermekét egy szeretet-töltötté eggl boldogította.

Abdal bátyja Badal frégény volt nagy gazdagság mellett; mint fővénysége anyjának örömtelen örökevé kárkossa s fős,

31.
vénysegből gyermekeinek nevelését elhanyagolta. Ez fájt a' nemesebb
Abdálnak és azon kérésre indította őt: hogy két gyermekét nevelését
néki átengedné. A' kérés jóváeszen bízottatott. Aban, egy keljes reményű
fiú Hasszánnal egykorú és az ifjabb Holda, egy valóban megerő-
sítve, Abdal házába, egy jellemből igazlatba átülteték, hol fel-
sőbb, mint nemesített fákoták, felnőttek.

Hasszán ifjúkora két társait benső kegyelmezetettel karolta,
és jellemből keljes mértékben viszonzott. Mily boldog volt! Még
magasabb boldogságot ért el tizenhat éves korában.

Johanny látnok Hedschirába, Hasszán fiúvárosába jött, el-
keresett tanítói és tanítását annál kedvesebben fogadtatott, mivel
ellenállhatlan jóvaltalással jóvalból jóvalba jött, a' bölcs tanítás
sebeségét néha' erejével nagyította; mindenütt jót tett, nem dűl-
tett, hanem felépített és a' talált jót lassan tökéletesítette.

Abdálnál volt lakása, és keljesítette azt, mit az olly jellemből,
olly áldott kimeretellel, mint nevelője fiának és két gyámgyerme-
keinek, elkeresett. Aban és Hasszán kijelölt nemes ifjúkká lettek, és
ki jellemből jóvalból birt, annak tekintete keljesével nyugodott

Holdán. Hasszán keljesé neki gyöngyöden viszonzott jóról jóról
relemből lett. Örült azon, hogy őt kegyelmezetnek nevezhesi; kimondhat-
lan kedvesen hangzott elötte, ha a' fiú őt bátyjának nevezte.
S hangosan és mily örömmel nevezte őt Holda így, midőn neki
egyfelre látkott, hogy "Hasszánom." vagy még inkább, "kedves Hasszán-
om." az ő ajkából még jellemből hangzik. Azon örülni kezdett,
hogy nem kegyelmezet? neki több lehet. Tensőbb jellemből így a'
rózsák

nozsák az anyagi frúz' anexam, midőn Flaszán neki mondta s őket kine,
hogy jóvendősen nevére őt. "Flaszánom." s hogyha jó lenne, kéves Flaszán,
nom."

"Hisz se mindig olly jó vagy, mondta a frúz, hogy mindig kéves Flaszán,
nomnak nevére kellene is - hozzátéve lassan - nevére szeretnék."

"E' akkor, Flaszán! kéves Flaszán! - kiált a fel kéjéssel, - akkor igen
kérem, hogy olly jó legyek, mint te vagy! Jó, igen jó akarok lenni, hogy
engem szeretess. Jó akarok lenni, mint te vagy, mennyei lény! -
Igyéket forró csókossánnal erősít. Flóda teljesít kéjét, melegen
s mindig melegebben csókola, - s most Flaszán atyja s anyja
állanak a' boldog pár előtt, melly mindent maga körül elfeleget.
Birkodalmasan dölenek a' szerelmesek a' frúlek' karjaikba, kik
a' javahagyott szerelm köteit örömkönyezve áldák, azon feltét
alatt, hogy Badul is egy áldást egyen. A' frútelek valamit meg
dott, mi áldáskivánatkör hasonlita, de egy szerelm mind harsa tevé, hogy
minden napajándékot mellőzniök kell. Mely önést mellőre azt a'
kellőnél gazdagabb Flaszán, s csak a' Naphegyre kívánkozok, ha
Aethopani, Johanny által nemerítet frókis perint minden hárságyi
kötis békenteltetett. De a' jó fiú atyjának akarója perint ysa,
gatta magát; előbb egy már elrendelt s felére határozott utat
elvégező. A' nemények' legyebbitei enyhíték az elváltok' fájdalomait.
Hisz a' szerelmesek bizonyosak valának szerelmük felől.

De fons hatalmival önök

Békét lehetlen kötni ám!

- Fenszában uralkodók egy király, kit szolgálóva tett a' dicová,
Iséles birtoka neki kicsinnyi lett. A' fróművés nemzeteket hadal
jövete

jött, és egy társományt más után elfoglalt. Aethopán is, mely
 házáin évszázok óta győztes kormány alatt a béke malajtyait élvezte,
 győztes seregei által bevésetett, kiki harasmia-csapatokként táltanak
 és fröngyüket veltették véghez, melyek előtt az emberiség borávozott.
 A már egyszer vert Aethopáni házak Hedschirába gyűltek, bizonysá-
 lanok, tovább harcoljanak, vagy a győztesnek alávetsek-e mag-
 kat. Abad, most Katschitakja (első lépcsősi fennsík) a városnak,
 ellenállásna fenkerte, azon lépcsőket és fennsíkakat, melyet polgárai
 sri közt érdeme által fenne, kárpátja, felfegyverkezett polgárok
 elébe állt, a többi házak seregekkel egyesültek és az ellenség elébe
 állt. Végül a városnak, hogy több csapatot vívóaként, de
 végre a fennsík küli fokságnak engednek. A fennsíkalan egyenlő-
 sített közt Abad is volt és Abad melyen fennsík Hedschir-
 ba hozatott, itt mint kendítő halálra itéltek és tulajdon háza előtt
 nyitakkal lelőtetek. Egy év múlva a győztes vérszomjúval győztes
 mefődve Hedschir fővárosába visszaverték, és az elfoglalt penza fennsík-
 alávetett társományokban csend, — mint temetőben és dőléstől mozdít-
 kónul lakó csend, — aralkodók.

Hedschirán most könnyűbe jött, és már a határjelen hallá, hogy ba-
 rája hadban elefett, atyja megöletett és anyja fennsíkodáiból meghalt.
 Telefőtt fennsík jöve Hedschirába, nagybátyja házába lépett, és egy vén fenn-
 sík elébe vinnakodá, éppen most adá ki lelket Hedschir.

Mint menykőtől csapatra állt a fennsík-ellen. Fennsík hozá,
 jöven Radul Kialia neki: „fuss! fuss! hagyj el házat és Hedschi-
 rat, mily gyorsan csak lehet! Alig miatt a halálitélet fennsík is
 járta. Késő fennsík-ellen vagyok, ha léged nálam találhat. Fuss! fuss!”

E' gravakkal utasita' ot el az embordelen.

Hassan meg minig jottan alla. Atyanak egy hu' barátja megio-
menven otet, kezével fogja, karaba veseti s vele terene ülven, egy fompis
tartományba a' nemes Johanny költőket indit.

Johanny szabadítója, angala lett. O' ada mereveit jottan fájdalmas
gravakat és könyeket, orvoslá' lassankint a' mélyen fekvett szívét gyón-
gól vigasztalással s alyai szeretettel, erőitét hitet abban, hogy az öleket,
melly reá névne minden kecsét elvezette, közhelyéből kell fentartani,
felvilágosita' lelkenek nézetét felsőbb szemekre, felkölti és foglalatossá
ta a' hasznos munkálathoz való hajlandóságát, s egy távollévő' kény-
kedőházzal jóverségbe hozá, melyben külső' szeretetet, belső' békét szer-
magának.

Itat év ekkép lefolyt. Persia' királya, a' Róditó, az idő' alatt meghalt.
Halála után az általa elfoglalt tartományok ismét szabadidőt és ön-
hatalmat szerettek magoknak, és Aethopában egy zűlő fejdelem' hon-
mánya alatt, ki a' jó' egész értelmében népének alyja volt, meffers-
gek és tudományok, kereskedelem és intézetek újra virágoztak.

Hassan elég erőnek vélé magát betölthetni kívánságát, mely
ötet Hedochina' s a' neki drága firkelyek' meglátogatására vonná,
lelki békeségének vepse nélkül. Elvégre az utat, s most nap-
mentekön egy dombon áll s közközi alatta elnyúló' szőlővő,
rovát axon gravakkal, mellyekkel elbeszélésünk kezdődik. Ez éjél
holdtölte vala, s axent aethopani jottas' szerint a' nyugvók' fájain
halottidőselet tartaték.

A' régi nap- és tűz-jelgálat már jzent Abidah által tisztább

isteni szívelelre emeltetett, és Johanny látóka' rakott talpkövére tovább
 írt. Napjőgőttekor imádkoztak az önökre jó szellemek, ki a' napot
 igazgatja és kinek legkedvesebb áldásához, melyet halandó' ő' elébe adhat, egy
 kegyes erényes élet; és hissek további életet, hozzáadván ugyan valami, de
 mint látnak, ártatlan bálványt.

Ezpelelemény volt nélkül, hogy az elhalt jámborok' lelkei évekig sz.
 kőre igényben laknak, hol jókkal boldogabbak, mint előbb, de teljes bol.
 dogáigkor csak akkor járhatnak, miután az emberi testből egy a' halan.
 do' fremnek láthatatlan finomabb képződik, melyet azután a' lélek
 felruházva a' menyek' földfeletti lakásába megy. Addig minden
 éjjel, melyben a' hold teljes világgal ékesíti a' földet, visszatérnek
 az elvált lelkek, hogy lássák, közül-e az új szellemi ruha?

Ezen hiedelemből eredt a' havi halotti szívet, mely, mint azt
 Johanny rendelkezte és egy legindemesb, töle a' csendes kert (temető?) paraja.
 nak beavatott tanítványa folyatva nem egy fremvedőnek csopogte.
 tett szíveke vigasztalást és való' valósságot szerjőzteti.

Ejfelkor határozott jel adták a' gyűlötkésére, Hedechinából a'
 csöndes kertbe menének csapatonként, és Hasszán az egybegyűltek
 közt vala. - Legünepélyeseb csend unalkodék, melyhez hihetőleg
 jókat hájított azon gondolat; e' hely kétférenesen fűrt, mert az el.
 hirtysak' lelkei könnyellengik azt. Egy szívinvító zene nyitá' meg a'
 cselekedet, és gyenge lányka-hangok éneklésék.

„Légy köszöntve; oh te fremt hely!”
 Szívern lép beled nyíltan:
 Itt az égi vesés ének,
 Itt a' bajnak vége van.
 Benned önök békét én
 Lok, ki kün rá nem ösméne.

Itt ugyan ezek könnyek önén,
 Hullának, midőn barát
 Kün barátból elfrakadott. -
 En frememből is te rád
 Hulla ráron jók barátent,
 Köt a' veszes óra elént.

Ah de álom csak halálunk,
 Tánaknak nyugtat okor,
 Szemvédőtől sülyt elvejzen,
 Az önök békéhez hoz.

Társim, nem kell elcsüggedni,
 Halottak fognak ébredni.

E' finokra jüt egy fugár,
 Melly boldog életet hoz,
 És ki itten mélyen aljzik,
 Telkel az új csatához;
 Im a' róza kelben elmúlt,
 És tavaszhoz már felajult.

Mit a' földnek adunk által,
 Földi az és mulando;
 Halhatatlan csak a' lélek!
 I ha sejt majd lehullanó,
 Lélek, és is jó akarat
 Szébb hazába költöznek át.

Igy menőn pillantok égbe
 E' komor tájakra fel,
 I bár a' híves fir már int is,
 Telve nem ijedek el.
 Szedem mulhatatlanságot,
 Míg tart tavasz ifjúságom.

Mit az elhunyttak valának,
 Az vagyok itt mostan én,
 I mit most vagyok, hü barátim!
 Az lelek nem fogna én.
 Oh a' szép hazába tehát
 Mégyle léltem a' firon át.

Am de annak nyelik csak fel
 A' boldogság' orrága,
 Ki a' vétek' káraiból
 Itt nemesen kihága,
 I a' midőn az enényt leli,
 Szívét annak fölöszteli.

Legyen hát a' négyxövetvő
 Köre elhunytt finokon;
 Itt igenem: hív lejt fivem
 Kénynek minden bajodon,
 I kötelességem jent lefien,
 Míg firban csukadik jremem."

A' csöndes kert' papja, Hannedin, kiben Hassán Johanny' Gy.
 kedvesebb barátját tiszteli, erre az ének' tartalmához illő, bejűdet

79
tartta, és a' legelőrebb meggyőződés' kifejezésével monda ki a' halhatatlan,
ság' fűvemező' hitét, úgy hogy minnyájan pillantának égbe könyes fremmel,
és bizonyára nem egy jómban érhet vala azon erős határra. En is a'
boldog nagy neményhez illően akartok élni. Ezt bevégzé' ifjúkból és fű-
vemező' álló és a' mollaachonda' jellemi hangjaitól kívánt kaninek;

+ egyke,
német.

"Isten! hagyd világitani
A' hit' napját és így adni
Jóéköny-sugárakat.
Minden lélek legyen telve
E' világgal ott enedve,
Hol fűv fűvöből nem val."

Adj a' fűvnek csöndes békét,
Add a' nemény' boldog életét!
Elváltak hű barátaink
Fűv hártá mentek földből
És' bájeli vándor létből,
Hol vívont találjuk majd."

Visszavétele, ó mily bájjal
Intez' égről, mily varázsszóval
Városa a' boldog hon felé!
Kedvesinket most fűvözt,
Ottan őket visszatartjuk,
É' mindig vélek léteink már."

Az összejűlték lakásukba kénének vissza. Csak itt-ott kése,
nek még egyes fremélyek virágágyak mellett, mellyek alatt elhűnyt
kedveseiknek mulandó részei nyugodtak, - ment minden fin virág-
ágy vala, inellyet a' pap, mint kertészre a' csöndes kertnek, két ifjabb
segéddel forgalommal ápoló és fűvölly gonddal azok' névjegye,
két tartatta, kik minden virágágy alatt fremderedtek.

A' mélyen illetődött Hasszán a' paphoz közelgete, magát
véle megösmenete és kéne: "Muland fűvöt" - Holva nevét akará
kiejtteni, de azon pillanatban inté' őket fűve, hogy előbb a' fűv

kötelességet teljesítve: s ő atyja sírja után túlakozódtak.

„Ott van, jóllátó Hanneddin, hol a fehér ruhás nő” léndel.”

„Ki lehet ő, kende Hasszán, kinek atyám sírja annyira jelent?”

„Készséginél, viszonyát Hanneddin, egyik a fők közül, kinek nem atyát jövevénye volt. Hanem vágyát, míg imádságát elvégzi.”

Most felémelkedtek a fehér alak. Hasszán hozzá közelében, meg
jólátá: „ki vagy, drága öfnerellen, ki atyám sírját annyira tiszteld?”

És fátysolat felre hűvön, rextető hangon mondta: „oh jelleme
Hasszanomnak.”

„Holdam jelleme.” kiálta fel Hasszán hangosan. — „oh jelent
lény, közelíthet-e halandó hozzád?” É hangait kiterjeszté, Holda
pedig melyére dűle. Isótalanul kánolati át magokat, s a földet,
letti kéjérett talán halálhozó lenne mindkettőre, legalább
Holdana névre a bölcs jegyze nélkül, ki lélekisménettel an
vozzent egybeköte.

A hajnal a föld két legboldogabbjainak virult föl.

Holda az életéből, mely halálalumnak tartatott, feléb
redt, felindülése után Hasszán halálánól való hír által, mellyel
atyja ámszotta, másod ízben a sírhoz közelített, de ezen betegsé
ge s atyjának arra következett halála által egy szereniseleten
egybekelésből, mellyre kényszeríteni akarták, felgyabadult.

A szerelmesek a csendes kertből a Naphegyre mené,
nek, s egymásnak hívek maradtak. —

1840. Febr. 12. kén
3

Seymann Vilmoskáról.
s. k. t. t.

70
III. A' mulandóság.

Minden e' nagy földön elenyész, mi csak emberi műtől

Szebb nemesebb lélet érte el a' nap alatt. -

A' kímélés tudatlan idő' vas gyomra hatalmas,

Mert erővel durvább s rettenesebb fogva van. -

Exel porba szórta dísző eleink' csoda fényü

Várait éktelenül, melyet a' durva pogány

Hafitalanul aggyártata egykoron a' csata firkol. -

Exel dönté' el a' deli tölgyfa gyökét. -

Az orák egymást sebesen ürik s selek egygütt

Vigágunk viruló lombjaiból ki fogunk. -

Mert örömin' buval vagynak kőkorunkba befűve

Jót, képrűt egyaránt hoz, s ragad a' nagy idő. -

A' szigori telet élesztő tavasz eke telens,

Am de ex is kecsit hirtelenül le teszi. -

Ért a' hever nyárnak aratára kiserű, de ismét

Jme nyomába le hág a' deres öfű idő. -

Jgy valamint a' tavasz sok kellemé hirtelen el hull,

És mind a' róza hervadozó le konyul.

Ugy fiatalágunk' rózái' sefelve virulnak,

Mig ezek is bájlo' sáineket le teszik.

1840 Febr. 22^{án}

Jaszyk Gusztáv ^{mt. r. t.}

IV. A búsongó.

Reppant város! lajaidnár
 Singsz már nem marasztal,
 Sem kincsei taládnár
 Semmi már nem nyugasztal.

Mi nyugalmat nyújt bús gyümölcs
 A rajos éret nem terem,
 Csak a magány bérzeinek
 S ad szünetje int velem.

Laffi habok arjainak
 Sengen bírnak pusztagat,
 S szívt komályos barlangjainak
 Süzoni ékei folyásait.

184. Jéba. 26thán.

Cserfák sötét arnyaiban
 Félgyöngy füvet edvárma
 Alom és karjaiban
 Jót lelek kinnainnak.

Thangji néma halott szendek
 Se vagy vadon kő liget
 Ellen is is kő kőlednek
 Szünetem, s mindenem.

Mert mit társat kő kőretem
 A nyugalmat, nem telhetem:
 De itt azt jól találtam
 Mit. Senni vagyóstem.

Thangji Láng
 n. t. J. k.

V. A szép ember.

Hi az, ki amott nyargal fürke ménen, vallyon honnan
 érkeztél ide leventé? Ő az igazán, kire a természet, úgy látszik,
 minden szépséget kiöntötte. Az ő divatfabla ruhája teste méltóságát
 még annál inkább kiünteti; fejét kállya tollal ékesített süvegese fedi,
 barna füstös haja a fellelővel játszik, könnyű derékához jól horrad simul;
 aranyos sarkantyújával fürkejét ügetésre irgatja; valóban ő a divat
 gyermeke, kinek külsejében a legfinomabb ész és ízlés sem vetethet
 valamit: ha fején arzat a fremérem perja önti-el, fekete nagy fre-
 mében az elevenég tűze csillog, mosolygásra nyílt ajki felett fre-
 pelyedő bajusz látható. Vallyon megfiolitsan-e? - de ezen bátor-
 gonat könnyen mondhatná szemtelenőségnek, - nem szólókor hord

III. A búsongó.

Reggiant város! lajaidnak
 Singsz már nem marasztal,
 Sem kinszi talaidnak
 Semmi már nem nyugasztal.

Mi nyugalmat nyújt bús szűmnek
 A hajók előtt nem telem,
 Csak a magány kinszinek
 Ad valamit is velem.

Laffa habok arjainak
 Szingen binnak puszát,
 Szinget komályos barlanginak
 Szingen illen folyásait.

184. Jéba. 26. hán.

Cserfa's ötlet argyaiban
 Fhol gyöngy füvet csirázom
 Alom édes karjaiban
 Folt telek kinsinnak.

Fhonnja néma halott csundok
 Se vagy vaden kő liget,
 Ellen is is kő kőbűnek
 Szentelen, s mindennak.

Mert mit lássak kő kőbűnek
 A nyugalmat, nem telhetem:
 De itt azt jól találtam
 Mit kinszi vagyostam.

Thanyi Kigap
 n. t. 1. k.

V. A szép ember.

Ki az, ki amott nyargal fürke ménen, vallyon honnan
 érkezett édes levente? Ő az igazán, kire a terméket, úgy látszik,
 minden szépséget kiontotta. Az ő divatfabla ruhája kerek méltóságát
 még annál inkább kitünteti; fejét kállyú fokkal ékesített süvegese fői,
 barna füstös haja ő füllővel jászol, kőntőre derékához jól hozzá simul;
 aranyos sarkantyújával fürkejét ügetésre irgatja; valóban ő a divat
 gyermeke, kinek külsejében a legfinomabb érzés sűrűs sem vehet ki
 valamit: kő fején arzat a freméren járja önti-el, fekete nagy fre,
 mében az elevenég tűre villog, mosolygásra nyílt ajki felett fre
 felpedent bajusz látható. Vallyon megfőllitsan-e? - de ezen bátorvá,
 goniat könnyen mondhatna freméletenséget, - nem főllor hozzá.

De ki az, ki annott a' hegyi vityillótól ballag felém? Aggódik, mert lassan
 a' fejlehetve jár, de a' sajnos minden esőgleket kibúváltat, - majd
 föle a' szép férfirost tudósítást kérle. "Üdvörlegj jó öreg. mint ruhádrol
 veszem erre remete vagy, a' sajnos lehet olyan, kiben nyajastalast
 bol a' szomorodo, okos javaslatot az ügyefogyott, mendeket az üldörtötö:
 ime jelent atya bizodalmasan, de szerényen kérlek, tudósít aron
 leventeröl, ki épen erre elnyargalt volt, mert különösen vágynod
 elte' folyasából nemvelly szaravszolat, ösmerelesség o'laert, megferezni."
 Iten hozott a' sajnos kedves úr, szabadna kálásából gondolom,
 Dezen földrol veleniedet ide; szép beszédben szép lelket a' erre,
 Jedel helyesen fejezted ki, tengődevednek ezéja, így a' ösmerelesség? It' atya
 bennünk mintha egy szellem lakozne, mert alázatos kéresemre igen
 emberileg felelt; emlito, kérlek, mert eger e'ette, egy néhány iget; akkor,
 tom az, hogy tudjam, ha vallyon, ki pipereszt e'ed testében, jó lelek
 uralkodite? mert mondják, szép testben nem mindig lakozik szerény
 lelke. It' barátom, ha kerdőszőszednek egyetlen feltétele az ^{emberek} ösmerelessége,
 szöller, szöller nyitvan, de böven is: Solán az, a' környéknek módos
 birtokosa, oly kedves úr, kinek mását tán nem is vala szerencséd
 megferezni. A' szerencse, az o' hiv barátneje o' meg nem jálfra,
 mert okosan tud vele élni; reá a' természet tán minden éreit elhinte;
 lelkebe egy isteni irást lehelte; és ha még szép testben nem látta'l szép
 lelket ifjú barát, Solánt. sajnos örangyalat vedd fremügyre. O' senki
 nem ragalmazza, irigyei nincsenek, eltöre senki sem a'valódik,
 minden ember, ki a' jószágot fent fozta becsülni az o' barátja; mert
 maga is mindenki iant jó frivü. It' családja virágos állapotban
 díszlik, gazdagsága tömörde, mellyel o' foka sem o'l-vissza, de azt jó

célna felfudja függőveteni; az ő háza palai kőst rend lakik, az ő gyer-
meit a' szeretet erős láncza csatolja össze; magát a' béke lobagi
körül, keblében semmi rossz szűz nem dúlong, lelkiismerete
Krisztályi tisztaság fényével kékedik; áttalában az ő kecses nője
s szeretete melletti kedvesség, a' legerényesebb lelkének, patkó,
rozott szellemének aranyos hüvelyke. —

VII. A veréb és a' fia. *mesze*

Születése napjától fogva szorgalommal ápolgatta kis fiát a' veréb.
Es már pötykösödött, szárnya nő a' kis verébnek. Bátorkodni oda hagyta
fejéket; de az anyja valahányszor látja őt kimozdúlni, annyiszor int.
Előszámlálja az őt fenyegető veszélyeket, s fia' még gyenge voltát.
De mind ezt félnek erejétven a' kis pötykös, bizakodván maga
erejében, kiárvan a' fészek alól, és a' fremelen lehelő "dó" soha sem
látott körmes kandúrnak orrára száll, s áldozatja lön merészségének.
Mindeztől a' da hagyván szülőföldöt, ha veszélybe nem akar esni,
tudnod kell, hogy salálkornak a' világon sok színes galád és ragad,
és kandúr emberek.

1840. April. 28^{án}

Bucsz Halma
S. K. S. K.

V. A' boldogpalam.

89

Bájjal feljő a nap,
I' örömeit jöttök elset hoz,
A' kegyesét lédre kap,
I' örömeit jöttök hoz.

Boldogan felhők alatt
Kérkedik a' kis madár,
Náben a' víz hal' jralat.
I' a' bogárna öröm vár.
A' jellőcske jättéva jut
Tűzár lombok' árnyában,
I' mosolygó rózsákhoz jut
Csókolódva juttában.

Öt a' terev réteknél
Kargrik a' kárpási dal,
Jtt az árnyas fák felől
Vig vadászai kúrt nival.

Es' ková' rétek is keleti,
Mindenütt jäték is öröm,
Fájdalom is kűjelt
Kincsenek a' látkörön.

Egyedül e' kebelen
Nincs örömeit már helpe,
Csak gyötörő gond van velen
I' fájdalomnak éjjele.
Meddig tart e' kínozón,
Mellyet, jors, nárm' jüttogatja?
Gyász-körön hogy denüljön,
Egy remény-sugárt jor adja?

Egy csekély kéreft' seket,
Teljesítet' ezt, s' nagy ég!
I' en legboldogabb lepet:
- Lollimhoz vigy vissza még!

VI. A' naphoz.

Minden élet általad,
O' hatalmas nap!
I' min jüganod áthalad,
Új erőre kap.

It' jümev madár-sereg
Kéj melegeiben.
Mint önül is mint xereg
I' díszén énekben.

Kirágy fragot nem senjéket
 Hétkülső, nincs nyár,
 Az alma és kongerek.
 Sugárnakna vár.

Balsoró által a jótét
 Zugba jött jüsköl
 Nem kassza nap melegét,
 I'elte félhalál.

Stenuadok én is azért.
 I'eltem félhalál,
 Engem is e' balsoró ért,
 A nap nem talál.

Nem hat rám a napsugár,
 Melytől élek:
 Lottintól távolság vár,
 Es így elcsúszok.

Mit a üggeszgyott.

A' leánykát eszkelve
 Kértem, vessem már határt
 Eleddülé kínaimnak,
 Szivem mindent tőle vár.
 Sirtam fenné vérkönyveket,
 Sziklát engedtelkeséket.

Tüntem érte fenné vágot,
 Tüntem rideg hideget,
 Tüntem fromját és éhséget
 I'alomtalan éjeket.
 I'ő kemény maradt szívében,
 Mint az éroz a hegy kablékán.

Brooshon mentem jegédyért,
 I'igérttem kincset neki,
 Menyit csak kíván, ha jómból
 A' fájdalomat intja ki.
 De ő rajtam nem jegizett,
 Válonítva tovább lejtett.

Elmondtam a' hegynek és völgynek
 Szívem kínos panaszát,
 A' hegyeknek és völgyeknek
 Kertem bánatkonzát.
 De jegély nélkül maradtam,
 Csak viaskozg gúnyolta gravam.

O' hová, hová forduljak?
 Nem jegizhet senki sem?
 Imi hazaad, és jóke Luna,
 Vigasztal hazaad jöttem.
 Végem kinsomat, fogadj be
 Örökre híven áldok.

VIII. az engedelmes.

Lyánka, lyánka, mért fordulok el?
 Tölesem mért jöttöl?
 Távokostan töled engem
 Bú és keserv megöl.

„Hogy fájdalom kisebbüljön,
Itten maradok,

De kevésig, — anyám tudná,
Hogy én itt vagyok.”

Íó lányka, gyöngy szeméből
Ném sávask vinnél,

Töl a földről néim pillantó,
Éltem megújúl.

„Nád pillantok, bús legényke,
Am de egyszer csak,

Monda anyám, jénfire ne
Sokat pillantvak.”

Lányka, egy kováddal honol
Egi életre,

Írólj, igazat e kérdésemre:
Engem szeretlek-e?

„Légyen, hisz én nem sok: igen!
I mént nem mondanám.”

Csak sokat hogy ne békéljek,
Monda jó anyám.

„Angyalom! a boldog léther
En még nem elég;

Egy csókot még, kérlek, adjál
 Csak egy csókot még.
 "Adok egyet, miért nem adnéd?
 De ne mondd ki ám,
 Mert: leginyt jóka ne csókolj!
 Mondja jó anyám."

IX. Tolvaj.

Kincs fennmorn, - tolvaj: nem a kassza jóka kincsre se
 Mindenemet rablá a' kecses Irma előbb. rálam,

X. A' felénk. (Leváing utam.)

Hajh, be ropognak az égi kövek!
 Hol van a' pincse? beles megyek.
 Gondolod, én hogy a' vért nettegem?
 Ő se csalogol! - a' bort keresem.

XI. Rikkancs.

A' fennelém' tiise nagy s' kirozma az emberi szívét:
 Rikkancs borral ezért e' tüzet oltani flet.

XII. Bandihoz.

Bandi, be nagy, híres s' jeles ember vagy te, hasonlót
 Honnád het orfag' meszre vödike nem ad.

Tetteként fénylő érdemelek o' mi csekélyek!
Told' Prímórnak keves: - csig' levegőbe' teted!

XIII. Szóki.

Minden nap tegy' egy hírsöt legalább. Javaslja
A nagy Apelles, is ő hív követőkre talált.
Igy inn' Szóki nem órást hágy elmúlni, hogy ő egy
Hírsöt kanadából frígja ne' volna elb.

XIV. Emlékkönyvbe.

A' fent, égi erényt egyedül tűz pálya futásad.
Csejőül: - ép éj legyen axon vesztéd,
A' hű is híjta barátság is fenelem követőid,
I' ifju remény is emlény legyenek isnavatod.

1841. Május 13 kán.

Heumann V. Károly
Jk.

XV. Az ifjúhoz

Ime virúlox-ifju, életed szép róza virágosál
Am de virágzállás életed hervadozó.

XVI. Ninnához

Ürem szép mezején egyedül long egy liliumról,
Bimbaja moor fejtül: Nanna pedig se vagy az.

Mosauvit Samayk.

Vidd el' lenge fello,
 Vidd el' ohajimat
 Hmam' ablakaiq,
 I sugd meg pinaimat.
 Cervedero' patak,
 Lajogd el' fülebe
 Sajjaim' nagy sorat,
 I freelmét kobbob
 Onts; mint artatlanag,
 Olly tisztat & szelidet,
 He kinkora többe
 Ezen rontvott izvet.
 Langolót, mint arcra,
 Torrot, mint sokja vott,
 Mellyet legelőzör
 Aphaon paravott;
 Alhatatost, mint ar
 Egybottorat' szive,
 Hoqy valtorhatatlan
 Legyen ar o' szive.
 I igy boldog freelmét
 Lehelj' tehát bele,
 Hoqy semmi' vá-banar
 He közelejen fele.
 Savortaps el' töle
 Nagy szeten minden kint,
 Mellyel a' freelem
 A' szivekre telint.
 He irtele o' a'
 Szemre csapavolat,
 Mellyel Amor' nyila
 Ostoros mafehat.

Hagyj túrniin enmekem,

szemecsek' erthe is,

Mug a' kesem' s' barat

A' hideg jöbarat.

VIII Mit használ' St. K.

Mi haszna c' lyanka!

Mi haszna, hogy olly szep

Vagy, ev olly bajoló

Angyali varaskep?

Minck' adott' az eg

Niet fekete szemet,

Mellyekkel örökre

Elmblád szivemet?

Mit használ' nekem az

Eden' varasbaj,

Mit használ' a' piros

Mosolygó' hamis szaj?

Minden' offonyóit' s' szepet

Az eg' sead' adott,

Ollyan vagy, mint angyal,

A' mennyből' ragadott.

I minck' adta e' sok

Szepet sead' az eg?

Minck', ha, h's' keblem

Etted' hiába eg.

Ah, átkozott' jöveg!

Hiába, hiába —

Nekem telos' jordan

Omni karabá.

Átkozott' terméret!

Minck' átkoztad' őt?

Hogy én károsam át
 A' hideg temetőt?
 Vagy hogy szenvedjek, s o
 Lapa kinnaimat.
 I' revesse epefő
 Sötétsáimam?
 De, hogyha alkottad
 Mert nem adal szívem
 Lángolót, erőt,
 Esedőt és hitet
 Neki mint az engem?
 Torron ver kebelem
 Hogyha őtet látom,
 I' nyugtamat nem lelem.
 Boldog volnék, ha hogy
 Trive úgy dobogna,
 I' szerelmé mint engem
 Mly lánggal tobogna. —
 Boldog volnék, ha csak
 Egy jügar lovella
 Fekete szeméből
 Telém, s az felelne
 Ertte; vernemveigár
 Melly üdvözítene
 É' földön, s pokloból
 Egét kéntrítene.
 Boldog volnék, hogyha
 Véremet onthatnám
 Ertte, s életemet
 Neki aldozhatnám. —
 Csak egy pót, a' mellyért
 Nyugtamat nem lelem,
 Csak azt viszonozra,
 I' e' szó a' "szerelmem."

A' epesztó' hangafóna
 Tüngen lejteni, -
 Dicsőbb s kejsz; ott vidulna.
 Lángos hevi. -
 Eljűnt, - enőben kerkedő
 Létűnt' hajnalán,
 Bűnt' fellegit felre űve,
 Heblűnt' lángzatán,
 Örmajban, - hű barátim!
 Unisűnt' senkeget,
 S a' kőben hön' feselemnőt
 S borrot' mondjűnt' vigveret.

XX. A' kertész, nőra és a' gyom. / mese /

Nőrsamagot vetett szíros földjébe. Tavaszkor a' kertész, de keves
 gondoskodék róla azután. Kikelt a' nőrsamag, de könnyűen buján
 elszűndött a' gyom, elfojta' szép növényt, hatalmasan fűtkezett.
 Keményryel telve érkezil a' kertész, de hol nőrsát ültetett, nagy
 gyomot talált ott, s így nem nőra, de csalan' lön' elcsúszta kertjébe.
 Gondatlanmagunként folykor kivér a' jószág' magva fűvűntől,
 Kénytelen levet engedni a' gonoszagnak.

XXI.

(Rejtettpraval.)

Három elém élesítve
 For emberre felleget;
 Vonaít vesztve az egészre
 Harcatan vint is felleget.

XXII.

(ma's.)

Tötleen exermgi hajót sodrol ropogással ölembe;
 Pömmel a' v'et keseket jól megitélni falam.

XXIII.

Elme kedvesebb mint é's. (aggratol.)

Egyre be elmé'seb. 'igy mondani nemde szokásunk.
 Am de az embernek nincs több e'fres pülemény.

XXIV.

Prá.

Halgyul az óralat, de e'fűn'be nem ö'llil ar'eltűnt
 Minden ütésnél, hogy megnövidülni szokott.

1841. Tavaszutó'zórán.

Buor Kálmán
 s. k.

Rajta leäyge!
 Hä a' meräse!
 Sassa tole innen
 A' fermet böt,
 Kol er idäg
 Larva levinde.

A' meräsen äs,
 Juxu kabalma
 Töroa öväre;
 Sem a' dealma
 Mord kiva tarja
 Wäg mi felinde.

Laryha Lepkine
 Jyenge favalma
 Emeli hangjat,
 All lidelet mar
 Vuidam örmre
 Genjedexad.

Rajta leäyge!
 Hä a' pabara!
 Elora virägas
 Vistike menjün
 Kötäi virägböt
 Saip kosxorut.

Elora kiva lynn
 Eluetti löläin
 Miat neli pientel
 Jyängy lideletar
 A' pabara
 Ma's laavazig.

Hä pientel
 Am de havanla
 Vapa borsel
 Kötäi jiespün
 Menneyi wölet
 Megfiselet.

Rajta leäyge!
 Hä a' meräse!
 Juxu virägel.
 Kellemus el
 Ost be derul.

Ederi völgän
 Kintoe fuvetel
 Wärsanyelan jän
 Elora kiva lynn
 Oale mi seant var
 Meg eggedul.

ed'ligeleken
Leng gyöngömen
Külműt hangja:
Pá'pári Daltal
S'nyaj-meleg'pel
Selve fűlaiml.

Thajla lăngtat
 Hăle așeș is
 Ki a' p'a bădă,
 Thaj' lăsarim. Eka
 Șieș neșelışed
 Iășova pzeduot.

104

A társaság 1841 évi jún. 16-án tartott

Örömmünnepe

elgavalott munkák.

1. A honi nemesítője. (Költői nyelv.)

Hol van a kor, a kicsi kor,
Mellyben künöklél, haza?

Hol van a pád, nagy hajosunk,
Fenyvedünk is hős fia?

Eltűnt a kicsi kor, eltűnt

A nagy bajnokok fona,

Es a könnyes frem hujába

Téveden ide is tova.

A haza melyen gyásolja

Eltűnt hős bajnokjait.

Van-e könnye megviratni

Elégé ily feait?

I ismét mi veje késmül, o hon!

Tenülni el határidoa?

Töld is potkol esküdtet e,

Hogy egyevülnék veje tevére?

Ar' ég' magas tenületein
 Tekete vérekes fallegét
 Mint errebeti a' haruk' terien
 Össze fűvün' fereglenek.

Kárját magas hó' bérinivel,
 Leoldva kötelekivel.

A' legkatalmass' jűel beront
 I' mindent vadul ledönt is kibont.
 Nem hallani, csak jűönnyű rajt,
 Csak nyers rugást is vad monajt.
 Es retteneg a' völgy is bérin beret,
 A' földi farkok rengenek.
 I' egyfenne esend lör, millyen talát,
 Kinek banátja lett halát,
 Alty jini esend, alty jösölö,
 Sokat magában foglaltó.

Es ime kinyitok
 A' földnek öle,
 I' jó kénkövi suaggal
 Nagy lörng belöle.
 I' an alfo vitagbál,
 Melly ördögi lak,
 Két lörngül ösedne
 Egy rémes alak.

Jűönnyet a' halátnál,
 Melly fojtva emőjt,
 Jűönnyet rivatarnál,
 Melly kanya a' véjst.
 A' jűönnyeteg illyen
 Árokra fakad,
 A' földnek öléből
 A' mint kihalat.

„Itallom, hogy a' nemzet,
Melly lakja e' földet,
Engemet imádni
Akanva nem ért.
Fatalomamat, eskpem,
Eliemni majd
Mint más, neki ő is
Térket s fejt hájt.
Nem nyuganom, a' migem
Nem érhetem el,
I' e' nemzetet a' meg
Nem temetem el. —
Orvítva a' frókát
An' isna kikel
I' kelte nyugatra,
Ej- s délre megy el.
Tényes palotába
I' kunyhóba kint.
I' a' merre csak ismegy,
A' merre csak int,
Ködelva elötte
Sok fára lehajol,
Lakába fogatja,
Halgatja, ha szól.
Ment jenne jarrával
Vakít jemetet,

107
Mert hangja esengő
I' kábit fejeket.
Álarcna jödvén
Csüg képe előtt,
Hogy bűn' fia, jentki
~~Lehet~~ hem ismeni őt.
I' an' ember egyenlő
Társára halálra
Hon, jó jülejét a'
Tűi bűfi ált.
I' mit meg a' pokol is
Olly jötjkor utál,
Telvülön haraját
Sok garpi kistál.
A' merre a' jönni jár,
Ott nincs kikelet,
Sokét kivatar hon
Duszita telet,
Mellysöl a' virágosál
Fennadva ledől,
Melly bő aratáshon
Kerüny is elöl.
Elpusztul a' nőra,
Elpusztul a' hon,
Vég-nom települ el
Város- s falukon.

108. Minditt a' havában
Gyáson köd seült el,
Kényvese, magassá
Véseti fia kel.
Ite jónny, nem elég e
E' nagy nyomolás?
O' hagyj fel, o' hagyj fel!
Eg a' csapás.
De hagyj a' pokolnak
Hős öndöge o',
nem nyugszik, a' mig csak
Van életed.
Hah, im - iszonyúság!
Az öndögi nem
Is fát feneketlen
A' hon' kőnepe.

Keimen van a' fin-már,
Bán járadozám,
Képet temetek be,
Melly el e' haván."

Tráth, - o' a' feneketlen
Tiri' partjain áll,
Ki sütni ohajja,
Mint neve: viszály.

Tráth! Isten a' magában.
Szörnyeteg, megállj, elég!
Tetteidnek legyen vége,
El feleltél bini meg.
Ez is kedves, his nemvetem.
I'én elvezni hagyjam-e?
- I'intue egyik angyalának -
Légy e' hon' nemtöze te!"

Tenyővécse két felhőben
A' freut angyal földre jár,
Es a' dult is kétségbeesett
Magyarhon felett megáll.
Oly freud is oly magasztos,
Hon'hatatlan bájos,

Szende ké' jeme nagyság, mint
Szerelemtől lángoló.

Vonó, mint a' hű szerelem,

- Kéjélv ná te kinteni -

Tionta, mint a' nap világa,

Ártatlan, ah! isteni.

I^h mosolygó ajka nyílik,

Ejt oly édes hangokat,

Meltyek emberi kebelben

Kölnék fono' vágyakat.

Es' halad előre, lappan

Kán, ment ellene kikel

Többször jött kemény akadály.

I ő erőszakkal nem él.

Tobb s' hűbb fia a' hazának

Mindenütt indivuáli öt,

Es' a' hol nincs meg végomlás,

Mindenütt lét tiúsélet.

Es' a' menne jár is korá' jut,

Ottan tífusa ég denül,

A' kiellen xond pufasákon

Uj erőst élet tenül.

Benke is völgyek bájosabbak,

Es' a' nyomok sája szebb,

A' csemmely tífusában csodul,

A' madárhang kedvesebb.

Es' a' bonfi s' hancsárynak 109
Kette burgótkan fevül.

I minden jup és jó inand.

Errelemtől melegül.

A' haza vinnél, mióta

Kébelébe jalt e' lény.

Nagyság fejteverék benne,

Boldogság is a' jent erény.

Es' a' nemlő is Irtánának

Tájának is énterett,

I jotta: „iffak, kélek réten

Nyújtatok barátkezet!”

I a' tündér' kellemének

Bájpatalma ránk hatott,

I ő küninél, hön tiúsélet,

Örömmel fogadtatott.

Es' jivinnél csepegtete

Vágyat is fono' errelem,

Ten, hazám! inand égő

Oldhasatlan jentet.

Ha nevet kénved a' lénynek,

Meltyet külvé a' nagy ég,

Toll jeltü jreelmelen:

„En vagyok az egyeség!”

I innepielyesen fogadtuk,
 Ittvei hogy maradtunk,
 I néket elni, haxánk. 's ha kell
 Erttes halni ákarnunk.

Neumann Károly
 író és költő.

2. Kínvrosi (Ballada) (Jambustolban)

Kardot ragad 's pogányra tart
 A büszke Szabóri,
 Kényeztetőn láborba száll
 Elent kiáltani:
 Veréni szíjelen kereng,
 Rendszerre sergeit;
 Gyerjéti a' haranál tünet
 Meghatva hőseit.
 "Nedűjön vaman így kiált
 Erdely' kies földén"
 Harangj' fravát kardörrenes,
 S nagy otkú vegerven.
 Ezt a' fohász a' vancs ügget
 Vállafel' es mély avon;
 To hájra hadurok küldve mind,
 Mint fergeleg főneng.
 Amott alul fronju veréni
 Szamos Munkalmanol
 Konyerue lánai, mint vidul
 Bodul gyözelmidol.
 I a' mint riadra xeng a' kürt,
 Erer viler' seprül
 A' job' golyó a' haran frán
 Opl' máx halál vadul.

Es füst gomoly kölront vicsor
 A' konyorol köré
 A' süttya kar 's villamvasat
 Nagy atka konyeré.
 Nekor a' haran, de nem vonal
 Hatrab a' hős csapat,
 Lankadra bar, de loric ninc
 Mig a' veréni halad.
 De viler' vepelyt ér nyomdolan,
 A' mint kidul a' men,
 Földön terülve a' veréni
 I vör folyó hadjében.
 Megrimul a' haran viler
 Nemlatva fönötöl;
 Elöre ront most a' pogány
 Hararni ellenél
 A' gyözelmen fethold felé
 Hajolt, de megburott
 A' mint a' varva vart nemény
 Mentő fegelyt horott
 Kínvrosi a' nagy viler
 I bajnol fereny hada
 Toffossa aván fegyverét
 I megimul a' vada.

Nem vir oroflány árba csatlak
 Kínosi hol lecsap
 Halál árát övére öl
 É paizsan mosolygánap.
 A men kevely leker alatt
 Hajolva lepedegél,
 A mer a föld spinen bevág
 É imiggy lovabba kel.
 Melyről a' van dörögve föll
 Pabla pogány eszport
 Nem türhelem ahogy lép háram
 Nyögjön elő nyomor
 Vi meg lehál gyilkos vexer
 Tized keres karom;
 É nyomába jár bajnok juhant.
 É lánca pogány halom.

A merre járok kínosi hő
 Halál rebeq haxad,
 Menő karod györelmeért
 Erdem bábert lűx rád.

Jászik Gáspár
 Kézírt

3. A rabcsalga (folyó beszéd)

Neki a' rabcsalga, mely szörjén veszem, nehé a' munka, mely
 röviden öltetem, kajk! de a' belfajátalom, é azon szörjén kiadó értem,
 mely kora reggeltől, kő nap legyűzőig bennem dúl, egyedül, egye,
 dal sötét szörjén bennem nyugalommal! Haragom! hőnöröztet
 szülőföldem kőszén mezei, kőpálya kőkarja előtt, a' szörjén tege
 xajk hagyi örök szörjénnek kedves kőszén, é a' régi meg bennem

A gyára hőn nyer új erő
 Mord lánya Philonid,
 Mint vir dívő sebet kőből,
 Mint dörög ellenél.
 Es mince kőszén állani
 Bajnok kőszén,
 Mince pogány ki bők árát
 Jánynak keblenek.
 Telman eret kőből lalát
 Gyára vir kőszén,
 Telman kőszén
 Káb, vagy kőszén lön.
 É vől a' kőszén, melyet kő
 Mely a' kőszén alatt
 Erdély, é é kőszén magyara fény
 Pogányra kőszén.

112
sem engedett sőt velem. - Ott honban terjedni miattam egy olly kebel,
mellynek hűségét es kiűvén, ott hon egyedül önkéntes zalogi, s vör haját
szűlők mit nevesi sengeren miattam kállokblanak aggodalmaitban; s en,
kire a' sors' idegenrege egész nézetekben kiterjedt és itt, és idegen kára,
ban idegen emberek' személynéi és érmek, sőt sokszor éltetnek kinyralon
vagyok vesztékesen; engemet, embert' létezőre xvarnok, parancsokhoz és,
sorsom sem járul, ha a' sorsom' feladat elnyomja gyenge karjamat. Parancs
sim, kire rokonim, kiknek sorsom'ban boldog valék, s kire a' vör
bucak regyűlt, de nemig nélküli örömmel emlékezre vissza tekint, ott
hon csodás lakókban boldogok, engemet a' sors' korelátiny' kezébe ~~ten~~
sorsított; őket az édes szabadság' karjai örmek; sőt szabadság' regyűlt
a' karát, szabadság' imádják a' mindenható; engemet a' vörnok'
parancsa korelátiny' c'pereszes felak zárva tartanak, s ott itt, vagy a'
föld' mely rejtekeiben imádkatom őt. - Most alig korelátiny' lat.
harát alá sorsom' a' villagok, alig korelátiny' a' hajnal zalogja,
alig végezőn alsó' sors' almainat: kire! már is a' sorsom' ^{sem tud}
rövid nyugalmonból. nékem munkára jó' kiretani; s igába fogja az
embert, hogy tiszta nelegyen. 'I megvárak; a' sorsom' esigáras' jöle
a' vére veresjék, korelátiny' borítja már, pereszes peresze kessem gyen.
gyűltai korelátiny' ~~mintha~~ az ékeztől, mintha meg arany' biliris, lan.
csodás' fásult tagjainat; midőn a' déli kirelátiny' vörök korelátiny'.
be arany' nyugtának mi kirelátiny' keves, eloránsa ránsom a' mi.
xvarnok' sorsom' munkam' folytatandó, hogy arxat ixrem el a'
bostkirelátiny' sorsom' gondolat, ne hogy ön dnyga öltetnek rablója korelátiny'.
jék, s nyugóttabb sorsom' vörök az esti nyugaton órák. Oh sors, oh
végező! mi által vagy sorsom? mit kirelátiny' a' szabadságtól, hogy
illy durva bannak én velem? mit véteztet anyam, hogy barom-
helyreztet jött egy fia? mit véteztet árva gyermekem? hogy ajók
nyakára illy sorsom' rokonak: kire bannak sorsom' lakos.
mit egy halharaslan lény bannak is fott rokonok és sorsom'.
Am de ki kirelátiny' a' sorsom' borsom' bus parancsamat kirek

érzékeny sálat fájdalom rőzhangra, ki lesz szabadságom, és ki adja a mit
 roszsággal és bűnösök tevékenységével, hogy megkötött madárként röpjül,
 jék kora és vére" kébel rogyózik, hol ismét elvett szabadságomat
 megpróbálkozom? - de károl van királyon gyámolom, de csak a ma,
 gas egyben védőangyalom, a balvós rám nézve csapásit, - de mindenható
 Istenem, ki minden rugba békét, kijött és roszak fölött írt, nem
 hogy a engem, ő védem, ő bízatom és vigasztalom és en-olram süggödel.

Országgyűlési
 Aljegyző

4. A vadász / Ballada. Fambusoltan.

Sötét erdőn, nagy bérceken
 Lejt búsan egy vadász:
 Szemében tűz, arca'n harag
 S borsú ül, az ádász.

Nem kánt les ő, nem özetes,
 Aggát jessziti más;
 Várat kezében, és ivé
 Thúrját penditi más.

"Egek! kezembe jusson ő,
 Solánom orsója,
 E' kar, Solánt ölette melly,
 S e' kard lesz bírója."

Sokára egy örvényhez ér,
 S a tűre ott ledül,
 S fekszen egy síró, nevét
 Hall' hívni megszűrül.

"Ó az! eget erőt, s borsú
 Si kúriak adok:
 Elérem őt, s megborsulom
 Feltét, vagy meghalok."

Szökik kővön, röpjül hegyen:
 Nem írzi fájdalmát,
 Nem tudja, hogy borítja vér
 Dally verte lábait.

Egy völgybe ér, és ott leli
 Tört kedvesét Solánt;
 Mellette a rablót, vigan
 Nyugtasva a leányt.

"Meg állj látor! kezembe' vagy
 Nem szoksz el többet már;
 Szoritni nem fogod Solánt,
 Forró kebledbe már."

"Exorítsd ha úgy telnek tehát
É kard vasát szűdhöz:
Nem hágy el, ölteni fog,
É követni Ötökhöz."

Mint a' kitöltt nyíl, ott terem,
É hevében is megáll,
Es vörösa réntva gyilkoló
Törét: nyugvástba száll.

"Nem, egy Magyar nem áll," mondta ő,
"Nem állhat ily silány
Köszönt fogott rút ellenén."
Kard réntva a' fogány.

É dobberre ellenénét áll. —
"Ier hát, viváfra gyors,
Kie' a' bajos hölgy? itél
Kerünk, itél a' sors."

A haroz erős; a' kiet vitért
Körítja innaság;
Csapást a' kar véd, és rögtön
É ellenére vág. —

A tört vadász hátrál; — ugrik,
É átkúrja a' fogányt. —
"Isten! segítéség — meghalok, —
Ég! — mented — e gyám — talam."

Kegény, ledült, s ott fetrengett
Kibor girós fűzőn;
É kiasta lelket a' fogány
A szivbe vert törén. —

A vög vadász a' lóra kiel,
Olebe lett vadat
Fogva. A' mien szagúld haza
Könnyíti hol magát. —

5. Virág haladjunk (folyó beszéd)

(Szánta Pál,
II. évi éhesföldi)

Egy közfelfeleltbenvaló, csillagként lündiklő, diós honfink jeles
románjaiban lünneti elő e' pravak, ki keblét honunk közide,
kinek előmozdítása, nemzetünk boldogítása ügye iránt, egy szent
menyeri ihlet langja hevítve, kívánsa ezt a' hara = ollásara tü,
körül kilügni, hogy annak derülő öleiben a' régi homály fellegei
ben lepedezni meg meg ü' piünök, az ő álom szunyadozóik por,
nyelteg

baratai, az újítás ellenfelei, elmaradt, és elavult, ön és diákja ismer-
vén, jivüljanak és jégyeneljek magokat, hogy annyira elmaradván
a kor jellemétől, megvetés bilincseiben süllyedni kényszerültek.
Haladain az idő sebes szárnyakon viffra hivattani, és vagy já-
róba és rónba más alakba öltve maga után mindent: ki pedig
annak repülékény szárnyaihoz nem ragaszkodik, hátra marad, és el-
nyomatik és eltorzultatik. — Így nyomult el mi föltűntünk is fok-
szadok jora, a feledékénység örvényébe, a nélkül hogy egymást
előre összpontosítottak volna a nép ön érdekait a közjót, és egy-
sült erővel hatalmában tört volna előre a haladó idővel más
nemzetekként, és ra ismert volna, dicőült hős nagy apaink virével
és virótt gyűnyörű alótt földi honára: mert a jélinet nélküli
szegényi zivatarok mellyek könnyomorban tengődni kényszer-
tek, elfeledtek nyelvét, idegenre és bujdosóra terék ön honában,
mi ez ednyű zavarodásnak és műveletleniségnek vala jéülője.
De hála az ég urának, ki meg engedé, hogy eljűnk azon ohailott
időtt, mellyben megjűnt a zivatar honunk kebelét dílni és fi-
ait relléglenni, megjűnt a viffályok viffé, jároskodás is durva
ellenfég iildőzni. — Hala a mindenhalonak, melly valaha
ra felnyisa jémekint és lalata velünk apaink és magunk
hibait; meggyűlt egünkön az ész és tudományok jövetelére
melly fűnfűgával lövelli vidékinkre, elűzve nyomástó homá-
lyt, mellynek világánál tovább nyomulhatunk. De követ-
kez el hát az ujja jéületis korszak; a nemzet jellemre eleve,
nőő valófag alakjában jelent meg közzűnk; melly ki old-
hatlan jomjat gerjeszt jivünkben, nagy jó és jép után csengni
és ellenáthatlan vaggal közre munkálni, meggyőződik a jel-
tőre lilek bejűnk: hogy mit közist sejjűnk, magunkból
sejjűnk. Így helyt alán nem lehet nemzetünknek, de erőre

116
hátra maradtától, Kellözött feliérrel hátra maradt. '! látjuk, több
törteint már, néhány lelkesek vezérlete alatt mint paradicsom
eddig. — Eljött tehát valóban jelen paradicsom azon boldogidő
mellyet már oly rig vasl pirospáncz nemzetiünk boldogab léte el,
reje végt; eljött, valamint azt e honna s nyelvve úgye iránt buz-
gó tarsulat is bizonyítja, mely léteit egyedül nélkül közöni
boldog virágzó párszad. — Nincs egyeb tehát hátra mint hogy az
egyesülis pénz anyagi Zafslaja alatt buzogva haladjunk
javítva mit rosznak, ki egyengetve a még rögzös utat, mellyen
maid jobban haladva elvethetjük még egy jobb jövőendővel ke-
szelve felénk nyitádozó reményünk valófágal. Mindenünk
tehát ki pelleni v anyagi erőt érez magában áldozon a köz-
jó előmozdítására. — Oh hazám ör anygala gyáláz meg azo-
kat, kik, nemzeti fíjlódifunk honi nyelvünk terjesztésének
elibe akadályokat gördíteni merészlenek, melegsé fel pi-
vínket örök lángra s nyelvünk művelésére! — Szédüljétek ki
szerelett bajlárjain kiket egy nemesebb vagy lángja hevid meg
ismeredvén honi nyelvetekkel, peccetek ludományt dicső
pálgatókon, s nyúcsatok azt a hazának hű segédmeért,
soha állapodva meg közre munkálatok, friss emlíkezéssel
vén honunk fínglamassa Leleányi János dicső honfí-
nak e párait, virad haladjunk, igen, igen, virad haladjunk
tehát.

Paliga, Adolf
pénztárnok s. k.

7. Sachtent' es gyolt' ream' a' sote s.
S'et oná' üdvömet,
I'ötökre elliporaa
Itt bagyott engemet.

Dexö. (Ballada)

Mi sajriad, i mi had kelat,
Magyar határolon?
Reményben hövi tüz lobog.
I'üvöt perette hon.
I' mint lombos erdő árnyánál
Megáll a' hód sereg.
Az elhagyatott nép honost
I'klett imas rebeg.
E' mind halad, i' tovább ragad
A' küzdni rágyó had,
Es annyi szor, es annyi ajk
Károly királyt. riad.
Oromsúnit, orom halad,
Károly sietve jö.
Es völgybe száll sötét veres.
Hada's pikentetö.
Tul remes bererchen
Vad erdők mélyiből,
Kerinte hánora, söt
Lucomás oláh begyül.

119
E' a' fohász még elletem
I'ámúroa' remény
Körömből, most a' sirtóban
Kiért kevélttem én. —

(Mintet' Dános sk.
Héj! élesszölő. —)

Mind halni készek ök.
A' sordon vad fiak.
Egy szolga cseset.
Mert már meguntanak

Tusára kel a' nép,
A' nemzet s'vített.
Mind halni kész egyig.
A' honnak üdvített.

Nyugodni szalt a' nap,
Saz ejkorom terület
I' felszárászolák
Előbb, s' előbbre dúl.

I' mint annyi remi alak,
Az ej' vöröalmiban,
Vannál el a' veres,
A' hegyhat ormiban.

Saz újas nagy csoport
Vad hangra félriad,
I' hang, söt söt hevet,
Kémve ges, báarad,

A jelenléte ellen vészontlatás!

(Ballada.)

Egy holdas jór nyugalomát
 A harca fédel dörögte;
 Íróját elhagyván Gyula,
 Derékhoz kádat köte. -

I több ide más, hogy egymástól
 A pusztó elszakadt
 I róla az idő lassan
 Elmint élményben taladt. -

Nem vidítja semmi a piért
 Előkellet pirosgeortó
 Minok rordon ája dülje
 Sebe nem hegedhető; -

Bájalakjan búgellege
 Mlér elűnt edene,
 Miosa elle virága
 Horra mezeje meze. -

Elhalátozik hogy a habonát
 Örmöket követe,
 És így minden jégek kardját
 A pánoréját is elvete. —

Szohárkodik remél a lány,
 Városa odája Gyuláját,
 És ki elvete a nagy
 Szívénét nagy vitoráját. —

Egy folyónál üldögélve
 Elhalad fogva korgása,
 Városi plotta a jégekben,
 És kitérde kinyitása. —

Jime kárelt egy vitorjellel
 Örmöi jégekkel néz,
 És ki az, ki a folyón túl áll,
 Gyula az a hű vitor. —

Jimebe ölték a lány
 És jivét elvete,
 "Örmöim!" felkiált habonát,
 És kitérde jégekkel. —

133
és mintem még egyszer eljutottam feleltem, hogy ez áronból kiastvalak. De
aranyat kíván! és itt magának, árverés kérés a' pénz, jó, lassan vedem. - És amint
ezt monda mindig veltörök; kivéve természetét hofferu kinyújtották, és így mindig
fogazgatás alakulása contraria képe, és a' többi veltörök konyga' contjainal mai
reimés, borrasztott, mint halál. - Az önműtél árverésen átharolm. alanya
aranyát - De hah! mint elborrasztott a' két konygától; - intésze nem magy, mint
replett már, mint a' hűség. - O'fenen mai is frak, - jay, de deim. labai eseg
lében nemegyes, - ö kény - mint hűgaba! - mint ah! a' jégkavortól mártva,
gottatra írni magat! - - Fomott fütélben frak, földet fütalpat, mint
a' gondolat, és útjában vigne a' firi valfagból egy domb tünőre kifizet
lőit, - és az arany árverés, mint a' varas, rajta tem. - Attól a' ter,
haz is konygai frak, ofrolnak és a' kiborrasztott konygától árp elly' nappu
gér kifizet, mely a' domb alatt egy frak, hont elly' hony, és az miffu, miffu
eltyül. - E' hon fütél, mint áronnal áll egy fütél, alake, egy kényel
a' konygát magához vonva, maffilával ofpügát öltve. Az egy, mint
tünőre hon. - A' frak arany, - mint útjában árp a' veltörök - árp elly' velt
fizetnek most elly' veltörök a' d. - Tüven, gzerem. - eren ofpüg, maffu
eltyül, mint eren veltörök, és arany hont állak, és kényel veltörök
rapakát élt. Kibé mindig lanna velt, és arany fizetát önműtél fagvott
és árp, jay de arak árpakát tün, ifmure, hont i' gzerem, marastak.
Eren ofpüg, nem, j' honom, hont hű gzerem, nem velt, - mint ah! és
nem, j' veltörök! - De arak velt, és eltyül, De velt magastól, mint arak
ifmure és a' frak hont fütél elly' hont, és hont hű mared! Tüven
ofpüg, in a' magy, veltörök, maffu, és arany, eltyül, alake
kifizet

„Ísten! ki e' mindent a' szememből' alkotad, ki az ember ne-
met hasznalatára gondra teremtetted! Te öltetted a' lény, Te
egyetlen bölcsesség, lárdi elöttes hájmoslatással, bölcsen,
leleked, ha do' a' szam, miért binlödik oly végrellül' szeretet
nem retem, miért mel' az a' terhes sor sapátait, melyeket Áh'
vao' vad kempé dikeben sör az israel népre. — Vagy nincs bíró a'
felhő' felett, csak történet munkája ez? — Így bűvöl' Móres egy
igéro' liget sírta szemelyénél' fel' vála' jama és' geéren az a'
tek bölcselormányraiba merülve. Ezen liget ia'abb ájtsáspog'
na burditó, reméggel párosulva, nixsem gyönyör vadanta
lely volt. A' szemely sírta labjai, láff' mornogással futottak
keresztül' azt; s a' magas hegyek ormai, melyek kőzűg barsony
füvelkel' s tarla vára' góttal kinnre, derékul' pedig a' csúcsig
sötét bíza erdővel rakva, mint egy lőfállal' övedtet' körűt.
Íde Lajta Móres gyorsabbán jö'vén, hívák midőn népe sorban
elkeseredve, s síve fájdalomtól elayomatra, isten elött pa-
roffait kiöntve, s irgalomért' esedezni' alart. — Epe' típka
fényében hűvödött magadra a' nap, s már telekete'nek for-
ró n'gái' hálhatatlansat valának, elöl' minden hűvösbe re-
terett. Móres is elhagyá a' szemelyt, s a' legyoldalára egy tere-
pely bűszek ányglóba vonult, s ott sűrűn övedtő' puka füve bo-
vátat le faradt tagjait, s itt imél' mely gondolatba merül-
ve ~~Lajta~~ virgála a' vilá'g rendjét. De nem soká' figyelmeké-
teré' s' egy lovas, kiz a' szemely partján a' nelegyöl' ellenkade
lovon közeledni' látott. Kőep állatú, keske' durva öltöiet
fejét báránybőr siveg boritá; oldalán rövid idom talán
heleskard függött, kezében egy lőff' nyelű' karrsát tartá,
vén,

van, melyet vége vasból készült láron feje löbe végződött. Le-
 fálvák lováról, közelebb a csornely pántházhoz roha, melynek
 a habjaiban lovát megixatá, és egy a labot körül hál-
 lóba bontvák, monja eloltam. Egyelert. De addig viratán la-
 jolra, pénzrel leltüroje sebétől kiesett; a nélkül hogy az é-
 re vané föltete, s lovára ülén, tovább elhaladott. Nem sok idő-
 múlva egy virgona egyetős fűtűre érve a helyt erdejéből leeres-
 de, s a vir habjaikat ugyan azon helyt, melyet a lovag elbetta-
 gyott, megállapodt, s lassan aron köre bocsáthott a viratán
 lejöl eloltando monja. Itme menébe lúrit a tűrő, nagy or-
 mel lura s. az a virból, s kebelebe rejtve eltaorít. — „Ossz-
 nily lúton befeler vele lúnyid, egynek nem az láron, má-
 lott polot örvénybe buktatva normoga magában kócsa-
 sal helyet ott Lagyni akarna, az hogy a lovagot megsejdi-
 or elvepelt pénzrel s. lámadassal meg. Shigelt föl helyétől ve-
 nei egy megőrsült aggastyánra vetődnek, s megpüszek látta
 tott jóni. Körül nézegetve az elfaradt leftek, körel a csornely
 jüla a viru pántházra véte, s csak hamar mely álomba merült.
 Nem sokára a lovag meltebeves mintegy térségbe esett, jó se-
 gyesen aron oviaggastyán felé irant, az nem melle aron
 helytől lott pénzrel ~~refta~~ ~~leltüroje~~ elvepeltte látva heven-
 ri. Lefálvák lováról nagy düh ordítással felkötli az örget.
 — „Ide a pénzem! La sörnyet nem akarsz hálmi. — Az öreg áldat-
 felriadt reftete a lovag lábaiton leuul s könnyörgő hangon kerd-
 írtatlaaságát rebegni: — „Íó lovag valathat hogy én vevém el pe-
 nedet, nem ösmert viseltetartól, hogy elötted egy nyomon, egy-
 foggot köldes kerdet. Vagy azt gondotod e hogy rabló slopó illy,
 helyet keres menedél helyet, lott mindig nyomon ~~refta~~ ~~leltüroje~~
 tarthatta? — „Óreg ne bölcseledjet, nem lopád el pénzemet,

de itt lété, s'arvát ide velené hogy dühbe jöjék, — „annál ke-
vebbé gyaristhatok, folytatás az öreg, mert a' mi az a' ligetbe jö-
vél, s'egedül i' helyen állapodtam meg, hol idy véleltemül föl-
arvorkál, —, s'hatád i' valóban i' ligetben járn: ? mert öreg tő-
meg, meg csak egy órája hogy imék i' helyen vagyok, — „Dara-
Dom is sehol sem láttam, p'érfelet semmit sem tudok, és az
látlan vagyok, —, De v'én k'öröskül a' lovag kardjait k'irántva,
s'ett olly k'örnyek p'abadosz k'örmeim alól, k'ora s'etted p'ér,
v'én k'ülönben mindjárt v'érő fogja p'eteni i' vasat s' darabot,
va ragdallak? Ezt látva k'örösre k'öröskül v'érő a' véget, — „
J'etek k'öröskül a' véget, mit v'etett az öreg hogy őt i' vad s'orsen
s'vadossa? m'ért nem k'öröskül s'ett, s' m'ért nem p'ab-
d'it i' v'érő k'öröskül, ha k'öröskül a' all? Ezt k'öröskül
látja az öreg, már i' k'öröskül a' p'arvion e' k'öröskül v'érő s'ett
v'érő, s' a' megdühült v'érő s'ett e' k'öröskül. — „Oh a' k'öröskül
k'öröskül, lát er a' k'öröskül v'érő? s'ett k'öröskül k'öröskül
b'öröskül, arvát e' k'öröskül k'öröskül, s'ett k'öröskül e' k'öröskül, s'ett
öffe k'öröskül, mert m'ért, m'ért a' k'öröskül, e' k'öröskül e' k'öröskül, p'ér
k'öröskül m'ért vagy, m'ért a' k'öröskül s'ett s'ett a' k'öröskül
Oh s'ett, itt látom hogy v'éröskül k'öröskül a' k'öröskül
g'aid, s'ett k'öröskül a' k'öröskül, mert m'ért k'öröskül
s'ett, m'ért e' k'öröskül, a' k'öröskül hogy e' k'öröskül, az
a' k'öröskül hogy i' k'öröskül, az e' k'öröskül hogy v'éröskül
g'ot e' k'öröskül, hogy a' k'öröskül e' k'öröskül. — k'öröskül
s'ett k'öröskül e' k'öröskül az a' k'öröskül k'öröskül k'öröskül. De k'öröskül
k'öröskül k'öröskül a' k'öröskül m'ért, m'ért k'öröskül k'öröskül
a' k'öröskül, s'ett k'öröskül e' k'öröskül k'öröskül, m'ért
a' k'öröskül hogy i' k'öröskül k'öröskül. K'öröskül k'öröskül e' k'öröskül
egy k'öröskül k'öröskül k'öröskül, m'ért a' k'öröskül e' k'öröskül
ratin

radis foglalta helyet s sebei a világosság sugarait elá-
 raplva, rekedtettenel valának. Megdöbben s mind a hó-
 probor s a napkodva a falörvöskék előtt, segein sejtet
 egy hideg borralom fűt a neg; mire arnyavárait löldhata,
 bánydag lövete. - Egy állott hóves csalsen, minden szemé-
 tet rethet, míg őt egy hatalmas pórat riaptá fel. - Hall-
 jád te klegedettek s kistettek: addam epe s patadalarafor-
 nem elég e ez ön magad s Iskered' megismerésére, nyomorisa,
 god' ingasztalására, kited' megerősítésére? vagy meany-
 ket alarap lövni gyáva te? - De hogy elmed' homályos le-
 tet levonjam, halljad a végre s, mely er' öröggaságyát
 érke; csak az által bűnhődött, m' által vették; mert tite-
 meg, hogy ez, aron fiúnak, k' a pénzre bele; attya meggyit,
 volta, s így ő' most boppillatott meg. Es' ineti addak olo-
 vetele, melyet magatok, de aron igazságom belátása-
 val es' aron rendelkezésem járátával, boppint állott egymáson
 s bűnhődött. De hogy jó dolgokat legyen e földön, kenyéren
 tövöttek a' rény es' boldogok lettek; - a' fenne s' a' lán,
 latatlan s' onok eltűnt. Tölezmelt m'ores hofpi ábrán
 dorárából, mintha újonnan pületek volna. Hírlátás ad-
 vak az ismeret, önön gondolatokba merülve hagyá el
 a' léget. —

Tölte György
 Elsővi börtönlátó. 1841.

Övedze, - egy perer, - s már pusztán

Alanak a' falak.

Premesen dúl tovább, tovább

A' harapódzó láng,

S a' már rohadó harból

Hallik egy női hang:

"Égek, Andor! segitsetek,

Itt égek!" remegő

S Retségbeesett szóval

E' szót a' regező.

Kiált, de bus kiáltása

Csak a' viharba száll,

Kiált még egyszer, s itt sava

S letelezte el.

S Rinok közt átkarolja a'

Száradt hideg halál,

Hol égi idővel várta,

Öt diótelen sít talált.

Meghalt; nem támasztja fel őt

Ima, nem kérelem,

De lelke el s eltelkevel

A' boldog szerelem. —

III
Elmúlt a' vihar, s art

Derült nap váltja fel,

S a' nem kenyező nap

Vigan munkára kel. —

Leigve, romokba

Oh áll a puosta lak,

I csak remjelül állnak

Fel a füstös falak.

I im, a falak főrött

A hideg koponyán

Meregue hűd a fej

Oh ifjú szhalorány.

I kétségbeesőleg

Oh szakadat hörög:

"Nagy Jelen! menykőved

Heam mért nem ödög?

Mért rablad el halál

Egyetlen engemet?

Eltemet utálok -

Ragadj mos engemet!

Vond el sugaridat

Ragyogó nap sólem,

I te Jelen, többé ne

Emlékerr felőlem!

Remülj el csalogány,

Időj átközt villám,

I rúrrad sret e Rebelt,

Ha nem el már Lillam.

Remülj el vig dalos!

Mért a kellenes hang;

Meltyel mulattal

Most halotti harang.

Ier ha vasam, i te mit

Emlékérét vissza!

Ha e' jrio nem doboq.
 Y verem a' föld issra:
 Akkor, akkor vele
 Ismét boldog vagyok!"
 Y im - vére fut, - s telke
 Kedvesénél saogyog.

Horváth Károly
 s. k.

II évi bölcselkedés.

Az üldözött Anya. Lan. költ.

Milly bünt követtem el
 Törén, te ellened?
 Hogy nem himélve süjt
 Rettenetes kerek.

Tán nem áldoztam úgy?
 Glorionnak, mint többi
 Vállam szerencséswebb
 Glorionnak hölgyei.

Tán nem neveltem én
 Házamot polgárokat
 Tit nem védelmeztele
 Dicső hazáját?

Három gyermekem volt
 Deli bator s erős,
 Csatában és harcban
 Járta merészen és hős.

Eljött elragadva
 Az ádax végexet
 Virágzó korában
 A harcban elesett.

Másik s harmadikat
 Ep axon soro ere
 Egyárok elcsötknek
 Föld babér a' here.

Miért nődötöl hat?
 Engem, ki mindenem,
 Gyermekem, kincsem
 Haraimnak szentem.

Aréit-e? hogy forrón
 Szeretess haraimat
 Mindenem áldozam
 I jutalom keblemért
 Így sárgalmazax.
 Vess lekas eltemnek
 Végem, s vele együtt
 Sol szentdesimnek.

Kabán Sándor
 Híri bötörelkedő.

A' harakoz.

Izent hara! mennyi fehélytől önzetlenség körül! mennyi földi
 javakkal és kellemekkel tetézett életig! — Te ezernyi égi
 malackákkal üdvözölt anyja, kesűdör és kellemidre mitly
 tántoríthatlan hűséggel tárod előttbe elvezetül magavastos
 állatjait! — Ha a' balsors' vad pengetege súhinta süvöltő
 nyilat fölénk, — csak te nyújtod enyheteket hordó könyörkedés;
 és tárod édenölel' menedékes enyhelyül; ha a' bánat csüggesztő
 keservi szepit szorít szívem, csak te vagy vigasztaló és üdvözet
 árasztó révem; te hegeszted váratlan esetet csapásait szaggó
 sebeinket mennyei innal; és mi ismét föléledünk, és mi ismét
 ép letne üdvülünk. — Mi mennyei hátát adjunk hát neked,
 híven adakozva nyújtott ezernyi üdvödet? mi mély tiszte-
 let, mi hűszereket önt kevé' szilárd lánccal forrasztással
 hozzád fölöszaphatlanul? — Vagy — talán — hátad alatt szíjjal
 hű emelőn függve, onn' keresztül, jötevény terményed? — Nem
 ah' utálat, utálat fedjen ily fröngyet öltre! — E' kies hara,
 ban vergődnek mi ki nyavalygó szenge gyermekkorunkból,

ennek békésen vendülni és fejlődni, édesi kéjben, s itt virágra
 korunk hajnalán; s' apát, s' ölt vedmerbe mindig küvéggel: és
 mi, bár eszünk némi érdekét inkább felelő nyújt hatni,
 undor nérvetlenség, mezevült idegrendszer edződve, jézfivű, hideg
 kézzel nérvül pártolást kiáltó ügyére? - nem. - Szörnyeteg, nem,
 alar végtelen örvénybe dúlj: örök feledés, könnyes moha borítson,
 hogy soha nevedről se is menjen hazám' magzata. - Nem.
 nem fájhat meg, hős apáinktól öröklött eszünkbe átvirágos
 konfiter. - nem alud ki meg Árpád, nagyapánk keblétől átvu,
 gátsott konfiterelni tűz bátor lángzata; - és a' hű eszét mélyen
 frivülben, mely örök hátra és jöretet sejt honunkhoz. -
 Ezer vonzalom' varázserőjű aranykötéllel fűzmel hozzád ébredő
 magyarok' hazája. 'te annyi dicso' férfialnal, s elhunytt hős
 leventé' adott eregyeinek rojtete. - Itt sujt Árpád apánk háza
 nemleteket, s itt porzik hanna; itt csorga ki dicso' Hunyad,
 vére, s' haza' védelmen. - s én ne tiszteljelek haza? s' hódolok
 neked. - Teletted az évi s' tudomány' frétnyomuló csoda
 hatalma, égi eszével tündérsugarait sugatja belém. - Erővel
 élni haza. 'melly fiadba' felkenél, pent jogaid' védni, rád
 még bájlóbb fényt vetni, fedrül e' haz; értes és nyelvedet,

147
mellynél nincs bájlóbb hang, hevíltve ég e' jóv' tángja, s fog égri.
míg csak foghat égri, míg a' halál' jrete ki nem oltja: jrent eskün.
Elly öntudatnak égi ihlete jtellemesítvén s hangolvan föl jrivint,
hírjait egy magasztos kulcsra, társulatunk' műhelyében: Kedv
hazám. Hü' avományaidént kálárrélemből, összefonrapitva csekély
önérteket, egy kis időközre jpara' svenge virányit nyújtja a' Doratid.
Bár hűlősemmi kérdő kis köveinkben, egy nem fokaig viharos'
visszatérő időben, a' körgörj' tűze, mely ölet csak jóv' vágygal s
érezéssel s forró részvéttel olvasztá' össze egymáshoz, s serkenté' a'
jrent kitűrtől cselhez: nem kúnyt az el, de új jtellemektől gerjedez,
vén tángra kapva fellobbant, s lobja növeljék. És mi annál
jótékonny hatású' hevístől lelkesítve átevertünk a' dagályos hullámmól,
mellyel előnkbe tornyosulának, sark' köveket tűrve véd' falat a' jret,
vésszel' jószágai ellen: mint kitével csekély erőltől: megtörve el,
hanyagolt kertünk' köviselepte részössvényeit: képed' elébe állunk
jrent haza, s édes örömtől revertsó' karokkal kitárván egy' nővir
békés időnk' igazságtalossá virágfűrését, s edve kérés, üdvös ármagaid,
édesében, hü' fiaid' sorába istas, honnan, - tan' némellyel' kár,
örömeink dagálya, jrent cselü' körünk' hanyatlásából folyandó,
sorostata ki, istas: s e' búslakodó jritet édes elégedés' erényei
kéjjel tölti el. - Nem nyújt ugyan ippu' segítségül földjávát

neked; iróniai nem drócel dús aranycsávarabólat; s bár tudomány
 közt fáradozott, - nem bõ "tudománykínés" s ékes reméket;
 a "rövid idő" és svenge ifjúkor nem enged meg ert: nyelvedet
 művelve érteni törelvél, hogy bírjon a magyar ég alatt földi
 homilag, e "bájszengretü" magyar hangon. - De bár esiklenek is
 ifjúkésztünl gyümölcssei, birtat reményünk "fénylő" csillaga, -
 majd ha eljön az érlelő kor, dúsabbakat s dicsőöket teremst,
 hetni. Píme honom "tisztelt Képviselői, tisztelet svenge
 követeinek kis borostyánfüzést homlokára; - annál nevéte
 nagyra fessiti az ifjú heves keblet; birtassától ölet frej élet,
 pályá; dús reményeivel; - s o "megkürvend eser akadály" vihar,
 val, vaggarodván arra fíve lánglón. Horzától végre, hogy
 svenge műveink "megjelenése kihallgatni kezdes kérdetel:
 bérül, egy érdemény közt, fiavunk legmélyebb erkölcsi
 küldvén: hála s köszönet. Javunkat: svenge kéjüldéjé,
 tisztolat; s ha ne talán. Körmük "ügye zúzott" hajlék-védőt,
 nyújtásból segédkaraitól. S te is hű veretönl, fáradozásidént,
 vedt fífta fiavunkból kiömlő: hála s köszönet javunkat;
 ajánlkozunk ismét vezérelted alá; vagy a fellobbant tűzre
 jó táplálékot, olts az ifjú svenge keblebe frej életet. Egy
 mi ismét, - karant-védanggata is örökvein fölöttünk, ifjút

149
az egység, fient lánctól átkaroltatva, egy frív, egy fellelke,
egy határú erőre forradva, a fétvona és gyásztüése nekán
halotti font; haladni fogunk, és növekedve erőben, gyarapodva
tudományban, művelve hominyelvünket, haránt' dífere letet
súnt, és nem fogja az nál' frívni, mint elhajultjain, sérült
fűjös átkait. — Sendűlj hát Árpád' nagy magrata: sendűlj és
haladj a tudománytűsen, nyomorva az érz' égi kímeseit. — Vala,
mint ösint a' kádaban, nem félve exersivatartól, nem
rettegve eltölet a' haru' javait dícsően letenni, véstél nevetet az
egyetke öröl kitörölhetlen betűtlet: te most, midőn megfűnt
az, miben őt dícsőüttl, földerült az érz' és tudomány' égi fró;
vétnele, ennek csoda hatalmával, árasztva harádra fűnt,
fűsere nagy nevet. Bár tömkeleg' ármányfrövevényeibe
juss, ne csüggedsz, küzdj meg az aladály' daccával: majd ana,
kód fűsadorású' és dícső virámgút. — Főjtvától fűsere
bajtűfűs, a' víffraadonás' rőndűhet, intvától a' néfrefradais'
undol dagályát; és eggesülve erőben, frívben, haladjától és tudomány'
kettben, fűlítva minden és kelyhű virágból, és megfűtven
az agyvél', nyűjtsától a' haránal hű gyámolaert. — Öröklé virálgon
hűvöl és nyelvetelhez a' fűsere és hűség, növekedő' esirája,
róld sarjait a' hűdeg valóvá' soha ne tiporja, és kelyhű kébe

emlékező" féség soha ne rejtezzék. Vésével fröccintelbe mélyen
egy jéles költőnk' a "Dicső" szavait:

„ Hazádnak nemdűltlenül
Légy híve o' magyar;
Bölcsöd ez is majdan sinod is,
Melly apot is eltakar;
A' nagy vitágon e' kivül
Vincsen fröccödra hely:
Aljón vagy verjen soros' kére:
Itt élred, hatnod kell...”

Selmecsemlenius 25. Kén 1841.

Buoir Hátmán
K. K. Könyvtárnok

Adyám kirján.

Az esti fellelengése
 Csendes nyugalomra int,
 És a munkás ember frez
 Mára firt kis méh kint:
 Galén magam é frent helyen
 Csendben lehatom bú's fejem
 Szívem bú laká'va leve
 Köny örönlit képmen;
 Elhajlódnak főhajlajim,
 V hehez a' b'lekzelem,
 Törden kereset nyughelyet,
 Jó pü'lömmel p'nja felett.
 O' volt az ki birtos utat
 Mutatott frebb cél felé;
 I' fas párnnyakon hü magzatat,
 A' magasra emelé;
 A' duob mány év az erény
 Vólt vezére pályá ténen.
 Gurba frált ő' v' nines ki nyugtson
 Ádamon vezérkeret,
 Mert olly híven, mert olly bölisen
 Hajta fenti nem veret;
 Bár csak egy szer még láthatnám,
 És csendes p'ivvel nyughatnám,

Nyugodj hát orenok sírban
 Nyugodj drága jó atyám
 Itt az égnek él boldoradjan át
 Or szemekkel nérr le rám.
 Lelkednek egy népe itt,
 Nincs sírumban él s virít.

Exerelem (: kémetből)

A' preelem meg györ, bár milyen földi hatalmat
 Am de nemény nélkül, nincs diadalmi jele

Kínosy (hős lötnény: vár:)

Greberényi Andorff
 gévi kölvelkedő.

Söt magyar a ki virít s kardját még bírja vitézül
 Páros kelevér búrogang tollas lengő szatolát
 Szép doli kora edeset díszíték purpura nyúlattal,
 S a rohanó ménen fűsül szöriteve utánad
 Verengő nyomodon Paphidás ifjane teljen.
 Söt söt s a dalias löpját csillogva vigyék
 There a Tarogató, s a remes túrlpára hallik.
 Vagy nem hadrontó magyaroknak hő vad éli
 Vagytor már löbbé s el múlt a régi dicővög
 Trompa? imigyen torcsult el rosp lebleitelben? -

Alig meg kezlerbig s néped vid víspa haradba
 Védelen a kara lam mellyet paphitri igyelvél
 S vedelenül görni s tamadni egy kara földét
 Men, feny, oh ismet kérték min víspa hadadál.
 Am de bús szavak nem ügyetac nem érti dühödve -

Ő, mint, bont papot és leseredve utánna
 A lakosok és a népek büszke s. álla wallik.
 Oh hara melly szomorú léppel tűnve gyászos életbe
 Mincs a ti szent kőröböd seggveret védje erentül. —

Laffan az éjfélt is telőnyúl, és úr a napfényt,
 De kit fenytelenek itt a hajnal csöndes ölében?

Seggverésen jönnek titkon s békével előbe
 Tömpa moraggal, erős páncélban, vas vialotban.
 Őt arot a dalnak az erővel s hon szabadságát!

Ő, magyarok hada jött erutan villogva robogva
 És iktó rendben haladott a tereken. Előttük
 Kínos a rohanó két oldal, üvöltve szagultat
 S a rohanó mennek loimarját Tarba fogába.
 Baljával sebesít villámként jobb-kezével
 Vei falad hői kútait s halálát nyögdel utánna.
 Hisz törölök ^{balos} szivetek nem remül e egyre?
 Hűtölötök haza, im. mért borrad az egyre imigyen? —

Kínos a rohanó feregek nagy tellü verere,
 Büfite lomolyagat kezberbeg lépe előtt áll:
 "Gyara le kit gonosz úgy hova léged veszni harantba
 "Hly, ne vratedj viny meg s'vessiel et seggvercimből
 "Hogy többé honadba ne lér, s leseredve utánad
 "Hód, és gyermeked szomorú dall mondjanak otthon?
 Egy szolt s villámként lecsapa a gyara törölre

Bal kardjál, s szívalán nagy rést üte ám aramban
 kiffen csapott, de csapását vég romlásra követte.
 Mert hős kenisij kelles erővel osztá fejére
 s hegylerbég gombját sebesen valapárja lövépen
 És velejét a füvet vernyeges árpa elyfra.
 Kánult a sokaság s fonyódva meg állá törülök.
 Várj még és ne szaladj törölötnek sereg dühöngve
 Vagy fuss bár de tudom többé pusztítani karántat
 Nem lesz téved emigy. Lám mily rossz bántni drágaságon

Boldog honom örül, s magyarolnak vergé-vigedjál
 Győre ar ellen, futva menekülte viffra honába.
 Kenisij a rohanó magyarolnak búsító verere
 Vig talomát éldelt lancesó, lupa, bor, s poharat tört
 Erre a mitoron örömtőlben tévőre kapának,
 Így szolt: laptól hát örömtőlben népe karánnak
 Hunia léreiden nen dúl már a lopász ómán
 Győre vagyon, vigád, mert: el magyar és kúda áll még

Visnyárosly András
 1773. évi október 10.

Erilley Ulrik.
 (Baltida ránk a vevő)

Prólgrád fele' mi' diem csopora
 Körelg, mi' csillagait?
 Tényben parancs s valljon kiére
 Törse a' kövölet.

László király is gróf bitly
is más földet kelt.
A szlovák szem lifere
is aannol eretee.
A gróf gyauval kottincg
A nagy király aggar,
Hungad híres gyatami kora
is kiirtai kis fia.
Lefi hány an undol ragalom
Hungad fútoimel,
Mie aijok elleret areie
Borutua is kofuch.
Is a minc elere Melgrad ala
a sarla ozei verag,
Fagadua ton fejdelmihene
De a király remeg;
Remeg mivel fívet gyauu
Kánerelenül bolyong
A melly Hungad kápsló irare
ujálta fíetolong
"Ugymond: miere karvat évár
Köréből emberim?
Miere Hungad fia kerdem
Mere oss kün exreim?"
"Uram király körményeül"
Fagadua titaja meg,
Könül határ káryálból
Kínarua külvereg.
"Igy megnyugasztja a királyt
A hos emel fava,

155
Király: ésieré ki veré
Neh-ven kimele vola.
De a kajanvag: ovelerivü
munkafé bitly
Fondor kerekkel a király is
Fevütra als vieri.
A narsan egy külon roba
Váladre Hungad fia
Kot kú befívre megjelén
Is a fúria.
Az alnok üldözö, kivel
Kápsló a többi körs
Önördelere is megyen
Magával egye künd.
Ugymond: "miere apánk egykor
is mofa mintei üldözöt,
Miere kárus vefíjei oval
Lupán felent fúria.
Mie körs kajan mied neink
Nem ferhelere joha,
Mere hon is király é kénagyfó
Fevümit is üdi fava.
Imigy levonja pátyolais
A kánnel, is fótíad,
Fér mülly vrellé hangon kere
A ferve káthorak,
Gyitkov vasas Hungad felé
Lukinsja körs kere,
Is kere kápsja lág aggar
Ha minc gyúráis mere.

S mielőtt ellen villámlend süjt le örlőre
 Mindent, a' mi előtte senyvest, s porára lösoive
 Hajt rabigába baromként ifjú nembereket: de
 Egy diésingerből nyargalnak halni, vagy ölni.
 Mert lép s vajmi diéső hon' vedelmére születni. —
 Illy vala Hunyady, kis nembet nem szülhese illyé,
 Es nem barba agyagból vett lelet; de az egből
 Szállt le ezen Krisztusagádól' Charontól ürvője.
 Ki hadi sans Marssal, — bátor küs hős eleintől
 Kölsönöröst, s erőt a' negy lábuk' fejedelmé
 Mersék nélkül sölse fellengős letelebe.
 És kiakarsa így ezt? Valljuk meg: az isteni Felség.
 Kis Muhamed vad népének sütnyű kicsapási,
 S a' Krisztus követőinek gyámolusánni nyögése
 Dicsak azon felséges mennyei restre, mis ember, —
 Hát a' régi világ' hős bölcseinek sudományát
 Hordja fejében, bős Herkul' roppant erejével
 Bizjon, — mégis tenni kicsiny: hogy Hunyady János
 Küldse segitségül fíja' hű követői' nevükbe. —
 Ugy ragyon, őt küldé, s ezt tesscivel bizonyítsa.

Mers ő vola, s ki lehetne egyéb? mins Hunyady János?
 Ki Abedins a' vaslapunál seregestől előle
 S ki Amuráshos Beletfrádtól csúfossan elűzte.
 És Sagh Rozonyóval s a' pompás közömi várral,
 A' Cseknéptől felmenséseiért, kinet adnak
 Füsttelesen s diadalmi bobért? Nem hős Hunyadyknak?
 Ah! bizony ő neki, his hős hon, - s nemkesseresessel
 Aldameg a' menny' és föld' legfelsőbb fejedelmé.
 Ki vala az ki, keszket sázererés Muhamednak
 Kándornál iszonyún megverse tiz és öt ezerrel?
 Hunyady vola, s nem más; - hol minden harcba beselve
 A' magyarschillesnek; mers ezen isteni harczban
 Véghezvitt nagy iorjai, őt bús sírba temessék;
 De nagy hősi nevet még moss^{an} aldra dicseril
 Szittya honunknak minden telkes fiai s lányi.
 S míg a' szöke Dunának habjaiban halak úsznak,
 Míg madarak repdesnek fens a' lig' levegőben
 S míg Karpátnak sziklain szökdéssel az őzfi:
 Elsz Hunyadynk érte forron burgó lebelünkben.

Jahab Jónás m. k.

A' munkák-és neveik jegyzéke.

1.	Rózsabokor. és öt szöveg. Ujházy Lajos	2
2.	Petrus Székács	2
3.	Panna Székács	2
4.	A' hűtlenek. Petrovich Sándor.	4.
5.	Vigasztalás. Tessedik Imre.	6
6.	Alom. Széberényi Lajos.	8.
7.	Megelegetés Széberényi	12
8.	Epigramma Koltöré	12
9.	Kettő osztott szöveg } Széberényi Lajos.	12
10.	Állány.	12
11.	A' rövid öröm Ujházy Lajos.	13.
12.	Kesergés. Ujházy Lajos.	16.
13.	Hannibal. Solter György	17.
14.	Kedves Liza. Argay.	18
15.	A' Kötő Keserve. Petrovich Sándor.	19.

26	Emmiter	Freberényi Lajos.	21
17	Arifjakhor		22
18	Exerelmvallas		23
19	Öngyithos		24
20	Tolgyher	Domoncosfy Endre.	25
21	Telit		27
22	E.....y		27
23	Themény		28
24	Leányhor	Freberényi Lajos	29
25	Stjantla's		31
26	Eskü		32
27	Moxxa. Argay János		35
28	Traxadunk. Berthan Endre		36
29	Arén örömön. Ruoca Kálmán		37
30	A' magány. Dlhányi Sigmund		38
31	Ata elölör. Geduly.		39

32	A' hara secretet. Gyura Lajos	40
33	Kemes baszú. Ivashovics György	41
34	A' liget. Konowansky Jusztaó	43
35	A' halál. Mivuna Ános.	44.
36	Mű. Kuthay Jusztaó.	48.
37	Kesergő. Soltesz György	50
38	Az anya harcba menő fiához. Seberényi Ános.	51.
39	Gyermek a' farkas barlangban. Seberényi Ános.	52.
40	Másvári József István Pal.	54
41	Az elrablott. Leuzy Károly.	56
42	Nápolon Mactha' égése után. Pepszár Imre.	57.
43	Imre és Endre. Vjharay Lajos.	59.
44	Megelégedés	63
45	Bűösítés	67.
46	Hűtlenség	69.
47	Hasszán	70.
48	A mulandóság. Jaszty Jusztaó.	79.
49	A busongo. Whangi Léopold.	80.

50.	A szép ember.	} Du ors Kálmán.	80
51	A veréb és a fia.		81.
52	A rablól' öröme.	} Lékai's Péter	82.
53	A hóhér		83.
54	Az elhagyott. Seberényi János		84
55	Elfekvőskodás. Tessedly János		85
56	A' szíjén. Schmidt György.		86.
57	A' fiatal lala		88.
58	A' bölcsőtalan		89.
59	A' napka.		89
60.	Az ügyefogyott.		90.
61	Az engedelmesség.	} Neumann Károly.	91.
62	Tolvaj.		92.
63	A' félénk		93
64	Rikkant		93
65	Wanderer		93
66	Arány		94
67	Emléktörvény.		94.

68	Ar ifiakoz	} Morausit Soma	94
69	Minakoz		94.
70	Thajtas.	} Horvath.	95
71	Mit hasnal.		96.
72	Diak' ala	} Kucir kalmán	99
73	Kertész rósa és a gyom.		100.
74	Rejtett szavak.		101
75	Elme kedvesebb mint ésa		101
76	Óra		101
77	Kia' szabósa. Jungman Dani.		102
78	A' hon' nemboje. Kaumann Károly.		103
79	Kinirisi. Jasegt Jucslav.		100
80	A' szabósga. Orgovány Pál.		111.
81	A' vadász. Santa Pál.		113.
82	Virad' Alajfutók. Kalligó Adolph.		114.
83	A' lantos. Morausit Soma		117
84.	A' árva. Kisteth János		118.
85.	Ársó. Molisanyai István		119
86.	Karát utáni Keszegés. Kende György		124

87	A szerencsétlen viszonzlatos Revay Bendin.	125.
88	Egyesüljünk. Seberényi János	126
89	Kis leány. Kabrany Dani	130
90	Arva. Birokem János.	131.
91	Mores. Solter György.	135.
92	Panasi. Argay János	139.
93	Kriegelch. Horváth Károly.	141
94	Az üldözött anya. Kabrany Sándor +	143.
95	A' hazához. Kucor Kálmán.	145.
96	Atyám sírján.	151.
97	Szerelm	152
98	Kinirsz. Vöngánsekty Endre.	152.
99	Czillej Ulrik Jászay	154.
100	Hunyady. Sath János	155
101	A' hanafi. Argay János	159.
102.	Az egérhegy. Hegyes Károly.	162.

Vége.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.

17.

18.

19.

20.

VI

